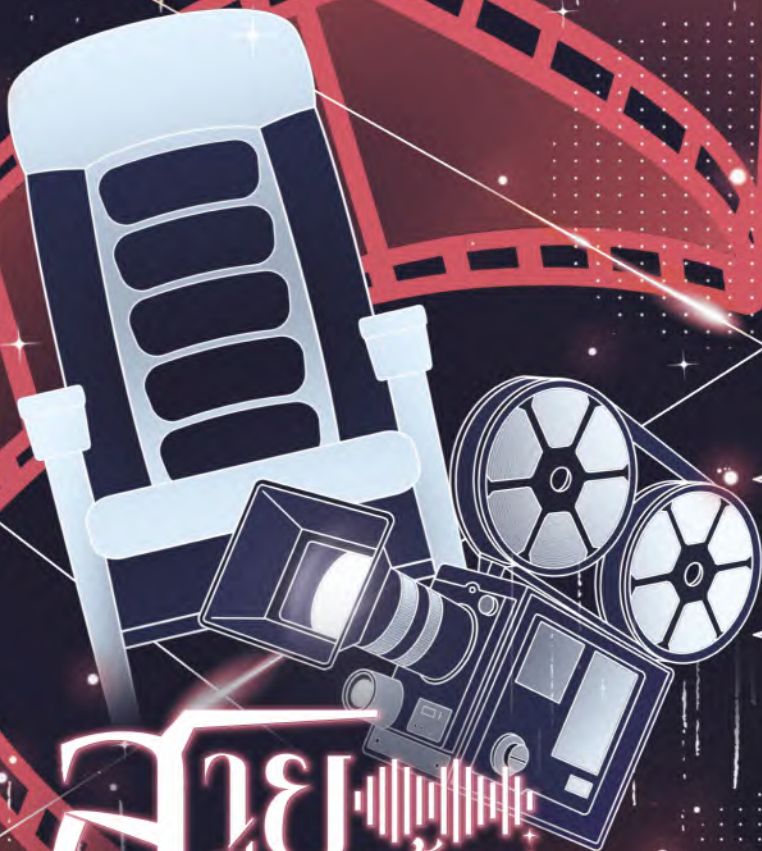

Novel

สาย เรียกเข้า พักอนาคต. 11

보이스피싱 인데 인생역전

Jangtan 장탄 姜丹

XiaoB 小波 wincewine 小波

บทที่ 348 เอ็มวี (6)

ประธานคิมแจฮวังพยักหน้าลงช้า ๆ กับคำว่าเน็ตเฟลกซ์

“เน็ตเฟลกซ์...ใช่ พวกเราแฮซังอิลี๊กทรอนิกส์เคยร่วมงานกับแพลตฟอร์มของทางนั้นตอนเตรียมงานแบรนด์คอนเทนต์ช่วงสุดท้าย”

“ถูกต้องครับ ผมหวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือในเรื่องนี้ แต่งานนี้คนละแบบกับการขายผลงานด้านวัฒนธรรมต่างประเทศ และการร่วมมือโปรโมตภาพลักษณ์ของบริษัทเล็กน้อย”

“คนละแบบ?”

“ไม่ใช่แค่คนละแบบครับ แต่เม็ดเงินที่ต้องลงทุนก็ต่างกันด้วย ช่วงนี้ทางเน็ตเฟลกซ์ค่อนข้างระมัดระวังสูง แต่ก็เคลื่อนไหวเชิงรุกกับอุตสาหกรรมในประเทศเรา ผมมองว่าสถานการณ์ไม่เลวเลย เพราะไม่ต้องเปิดตัวคอนเทนต์กับสถานีโทรทัศน์ต่างประเทศให้ปวดหัวก็ได้”

ประธานคิมแจฮวังย้อนถามตาโตเล็กน้อย

“นายคิดจะทำอะไรกับสถานีโทรทัศน์ต่างประเทศด้วยหรือ”

“แค่คิดครับ คงไม่จำเป็นต้องทำอะไรซับซ้อนแบบนั้น เพราะแพลตฟอร์มดี ๆ อย่างเน็ตเฟลกซ์อยู่ตรงหน้าแล้ว”

“อืม”

“ข้อได้เปรียบที่ดีที่สุดของเน็ตเฟลกซ์คือ ขอเพียงมีอินเทอร์เน็ต ก็รับชมคอนเทนต์จากทุกมุมโลกได้ผ่านโทรศัพท์มือถือเครื่องเดียวครับ นั่นหมายความว่าแค่มีอินเทอร์เน็ต พวกเราก็เปิดตัวคอนเทนต์อริจินัลซีรีส์ของวอยซ์โปรดักชันให้ผู้ชมทั่วโลกได้”

ประธานคิมแจฮวังนั่งกอดอกฟังคำอธิบายของคังจูฮยอก

“ใช่ เน็ตเฟลกซ์เป็นแพลตฟอร์มระดับโลก พวกเขาขายทุกอย่างไม่ว่าจะภาพยนตร์หรือละครในประเทศเรา”

“ใช่ครับ ตอนนี้ก็ขายคอนเทนต์ที่พวกเราผลิตอยู่ด้วย แต่พวกนั้นเป็นการจัดจำหน่ายรอบที่สองผ่านเน็ตเฟลกซ์

โปรเจกต์ใหม่ที่ผมกำลังจะทำไม่ได้ร่วมมือกับสถานีโทรทัศน์ ไม่มีตัวแทนจัดจำหน่าย แต่จะร่วมมือกับเน็ตเฟล็กซ์โดยตรง”

“โดยตรง? จะลองกรุยทางดูนั้นหรือ แล้วจะเริ่มจากอะไรล่ะ ภาพยนตร์หรือ”

คังจુฮยอกเตรียมคำตอบมาให้คำถามนี้ของประธาน คิมแจฮวังอยู่แล้ว

“ต้องเริ่มกันที่ซีรีส์สิครับ ผมอุตส่าห์ลงทุนซื้อตัวนักเขียนเก่งๆ มาตั้งเยอะ”

วันที่ 31 พฤษภาคม ประมาณสี่สิบห้าที่ต่อมา ช่วงเที่ยง

โลกออนไลน์กำลังร้อนระอุด้วยข่าวภาพยนตร์ฮอลลีวูด เรื่องหนึ่ง

[[ประเด็น is] ทีมสตูดิโอแมน 1 ที่เดินทางมาเกาหลีเมื่อสองสัปดาห์ก่อน วันนี้เปิดกล้องถ่ายทำกันที่โรงถ่ายภาพยนตร์ แถวตำบลนัมซาน กอมบงซาน!]

['เปิดกล้องวันแรก' ทีมสโตนแมน 1 เตรียมตัวถ่ายทำ
คนจำนวนมากมามุงดูหน้าโรงถ่าย / รูป]

ข่าวภาพยนตร์จักรวาลฮีโร่ สโตนแมน 1 ของค่ายวีนเนอร์
ฟิล์ม สตูดิโอ ภาพยนตร์ที่ยูแจอินได้รับบทดอกเตอร์คิมกำลัง
เข้าสู่การถ่ายทำหลังจัดการแถลงข่าวการผลิตไปเมื่อเดือน
เมษายน และทีมสโตนแมน 1 รวมถึงยูแจอิน ก็เดินทางกลับมา
ยังเกาหลีใต้แล้วเมื่อกลางเดือนพฤษภาคม

['ยูแจอิน' สวมชุดกาวน์ในโรงถ่ายที่เต็มไปด้วยนักแสดง
ฮอลลีวูดชื่อดัง / รูป]

พวกเขาตั้งกองถ่ายในประเทศเพื่อถ่ายฉากตัวละครที่
ยูแจอินรับบทโดยเฉพาะ และเวลานี้โรงถ่ายแถวคอมบงซานใน
เมืองซุนชอน ก็กำลังวุ่นวายกับการเตรียมเปิดกล้องถ่ายทำที่จะ
เริ่มขึ้นในอีกไม่ช้า

นักข่าวจำนวนมากยืนมุงอยู่รอบกอง

“โห...อุปกรณ์ถ่ายทำนั้นอะไรนะ”

“ใครจะไปรู้ล่ะ ถ่ายๆ ไปเดี๋ยวก็มีคนมาคอมเมนต์บอก
เองแหละ”

“คนละครดับยันอุปกรณ์เลย”

แน่นอนว่าเหล่านักข่าวไม่อาจเข้าไปใกล้เกินกว่าพื้นที่
ที่ทางกองถ่ายจัดเอาไว้ให้ ทั้งยังมีการตั้งชาวต่างชาติร่างสูงใหญ่
ยืนสวมแว่นกันแดดเฝ้าอยู่ตรงกลางหน้าเชือกกัน อย่างไรก็ตาม
นักข่าวทั้งหลายไม่ได้คิดจะล้ำเส้น จึงไม่สนใจการตั้งนัก พวกเขา
ยุ่งอยู่กับการรีวิวดเทออร์และพูดคุยกันไปเรื่อย

“ว่าแต่โรงถ่ายนั้นสร้างขึ้นใหม่หรือ”

“ไม่ใช่ เดิมที่ตรงนั้นเป็นตึกร้าง แต่บริษัทภาพยนตร์
วินเนอร์ฟิล์มซื้อมาปรับปรุงใหม่”

ตึกร้างถูกเปลี่ยนสภาพเป็นโรงถ่ายภาพยนตร์ที่สวยงาม
ความเล่นใหญ่ของสตูดิโอต่างประเทศทำให้นักข่าวที่สวมหมวก
ถือกล้องคนหนึ่งกลืนน้ำลายด้วยความเสียดาย

“ไม่รู้ว่าป็นใคร แต่เจ้าของตึกร้างนั้นคงได้เงินไปอื้อซ่า
แฮ้อ ถ้ารู้ว่าขายได้ราคาขนาดนี้ละ ฉันคงซื้อเก็บเอาไว้แล้ว”

“หึ ๆ นักข่าวคิม ถ้ารู้อนาคตก็ไม่ต้องไปซื้อตึกเนาะๆ แบบนั้น แต่ไปซื้อล็อตโต้สักหนึ่งร้อยใบแทนไม่ดีกว่าหรือไง”

“ต่อให้รู้อนาคต จะล็อตโต้ โตโต้ หรือหุ้น ฉันก็ซื้อไม่ได้ทั้งนั้นแหละ แค่เงินจะซื้อข้าวเย็นวันนี้ยังไม่มีเลย แล้วจะรู้อนาคตไปทำบ้าอะไร”

กลุ่มนักข่าวยืนรอบโรงถ่ายคุยกันไปเสียงดังเจี๊ยวจ้าว ส่วนสถานการณ์ด้านในโรงถ่ายนั้นเงียบกริบ

บรรยายว่าเจียบสงบอาจจะเข้ากว่าหรือเปล่า

สต๊าฟชาวต่างชาติกำลังเซตฉากอยู่ด้านหน้าตึก เนื่องจากวันนี้จะถ่ายทำกันที่ด้านนอกก่อนไม่ได้เข้าไปถึงด้านใน ทางด้านผู้กำกับเพย์ตัน ดักลาสที่ไว้หนวดยาวเหมือนซานตาคลอส และนักแสดงฮอลลีวูดที่มีคิวถ่ายทำในวันนี้ ต่างก็สนใจแต่งงานของตัวเอง ส่วนยูแจอินที่สวมชุดกาวนส์สีขาวอยู่ในกลุ่มนั้น ก็กำลังตั้งใจอ่านสคริปต์อยู่เช่นกัน

“...อืม”

ชายคนหนึ่งยืนมองยูแจอินกับโรงถ่าย ไม่สิ

“รองประธาน! ลากฉันมาทำอะไรถึงที่นี่คะเนี่ย”

ชายหญิงคู่หนึ่งต่างหาก พวกเขาคือรองประธานพัค-
ชานคุยกับรยูจินจูที่เข้ามาอยู่ในกองถ่ายในฐานะผู้มีส่วน
เกี่ยวข้อง

“จินจู พุดเบาๆ น้อยสิ เบาหน่อย ได้ยินกันหมดแล้ว”

“ก็แปลกนี่นา จู๋ๆ พาฉันมาที่นี่ทำไมล่ะคะ ไม่มีเหตุผล
สักหน่อย”

รองประธานพัคชานคุยสวมสูทสีน้ำตาล ซึ่งมีเข็มกลัด
ตัว V ที่ย่อมาจาก Voice Production ติดเอาไว้บริเวณหน้าอก
ส่วนรยูจินจูสวมแว่นกันแดดอันใหญ่กับหมวกสีดำ

“นอนอยู่ดีๆ ตื่นมาเจอภูเขาแบบนี้ คงจะตกใจสินะ”

รยูจินจูจัดผมเผ้าที่ไม่ยาวไม่สั้นระดับประมาณหน้าอก
ปลางย้อนถามรองประธานพัคชานคุยอีกรอบ

“ว่าไงคะ ทำไมฉันต้องมาที่นี่ด้วย”

“...ประธานคงสั่งให้พาเธอมาดูนะสิ”

“เอ้? รุ่นพี่คังจ็อยยกนะเธอ ทำไมละ”

“ฉันจะไปรู้ความคิดประธานคังไต้ยังงิ ว่าแต่จ็ินจู เห็นคุณจ็อยแจอินเตรียมเข้าฉากอยู่ตรงนั้นแล้ว นึกถึงสมัยเธอเป็นนักแสดงหน้าใหม่เลยนะ”

“จู่ๆ พูดอะไรประหลาดๆ แบบนั้นนะคะ”

“แหม ก็แค่... นึกถึงเฉยๆ แน่หนอนว่าคุณแจอินตอนนี้ แชนงหน้าเธอไปไกลแล้ว”

“พูดอะไรคะเนี่ย”

รยูจ็ินจูที่กำลังจัดทรงผมสะบัดหน้าขวับจ้องรองประธานพัคชานคยู แว่นกันแดดบดบังไปครึ่งหน้าทำให้มองไม่เห็นนัยน์ตาของเธอ แต่รองประธานพัคชานคยูรู้ว่าเธอจะต้องกำลังถลิ่งตาจ้องเขาหน้านิ้วคิ้วขมวดเป็นแน่

รองประธานพัคชานคยูมองแว่นกันแดดของรยูจ็ินจูกลางทวนคำสั่งจากคังจ็อยยกในใจ

“สาเหตุที่รยูจ็ินจูเรื่อยเปื่อยไปวันๆ เป็นเพราะเธอไม่มีเป้าหมายในชีวิตครับ ถ้าให้เป้าหมายเหมือนตอนทีมแทง ก็จะมี

ดีขึ้นเอง อิม พาไปดูกองถ่ายสโตนแมน 1 ตอนที่พวกเขามา
ถ่ายทำในประเทศเราก็น่าจะได้นะครับ”

รองประธานพัคซานคยูดึงสายตากลับไปยังกองถ่าย
ตรงหน้าแล้วพึมพำกับตัวเอง

“แค่นี้เองหรือ”

ทันใดนั้น

“วอยซ์โปรดักชันหรือ”

เสียงท่อมของผู้ชายที่พูดเป็นภาษาอังกฤษดังมาจากทิศ
สองนาฬิกาของรองประธานพัคซานคยูกับรยูจินจู

“ทีมงานของวอยซ์โปรดักชันใช่ไหม! ใช่จริงด้วย!”

รองประธานพัคซานคยูกับรยูจินจูหันไปหาต้นเสียง
พร้อมกัน ก่อนจะพบกับชายชาวต่างชาติสวมชุดสแปนเด็กซ์¹
รัดรูปสีเทาผสมดำสำหรับเข้าฉากยืนอยู่บริเวณนั้น

¹ เส้นใยสังเคราะห์ที่มีคุณสมบัติยืดหยุ่นสูงพิเศษ คือนูรูปได้ดี น้ำหนักเบา ทนทาน
และระบายอากาศได้ดี

รยจินจุทานเสียงดังทันทีที่เห็นหน้าชายคนนั้นเต็ม ๆ

“เฮ้ย คริส แฮมทอมสัน”

ชายที่สวมชุดรัดรูปคนนี้ก็คือ นักแสดงชื่อดังคริส แฮม-ทอมสันนั่นเอง เจ้าตัวคงเห็นว่ารยจินจุกับรองประธานพัคซานคยูรู้จักกันอยู่แล้ว จึงยื่นมือไปขอจับมือกับทั้งสองคนอย่างไม่ถือตัว และพ่นภาษาอังกฤษใส่ไม่ยั้ง

สำหรับทั้งสองคนที่กำลังยืนอึ้งแล้ว

“\$&*^@&\$(@\$^&\$^@&\$”

คำพูดของคริส แฮมทอมสันที่พวกเขาฟังออกก็เป็นแบบนี้
จึงเลยได้แต่ยืนกะพริบตาปริบ ๆ

ตอนนั้นเอง

“รองประธานคะ”

ไม่รู้ว่าแจอินที่นั่งอ่านสคริปต์อยู่ในกองถ่ายเดินมาตอนไหน หญิงสาวกัลดกระดุมเสื้อกาวนั้ที่สวมอยู่ให้เรียบร้อย แล้ว

ช่วยแปลคำพูดของคริส แฮมทอมสันให้รองประธานพิคชานคุย
เข้าใจ

“คริสถามว่า วันนี้ท่านประธานคังจูฮยอกไม่มาเหรอ นะคะ”

กลับมาที่ร้านปลาดิบ

ภายในห้องวีไอพีของประธานคิมแจฮวังกับคังจูฮยอก
ปลาดิบจานใหญ่กับอาหารมากมายถูกยกมาเสิร์ฟเต็มโต๊ะ และ
การประชุมของประธานคิมแจฮวังกับคังจูฮยอกก็เข้าสู่ช่วงโค้ง
สุดท้ายแล้ว

“จะถ่ายซีรีส์แล้วฉายกับทางเน็ตเฟลกซ์เหรอ”

ประธานคิมแจฮวังถามพลางคืบปลาดิบชิ้นใหญ่วางบน
ผักกาดหอม และคังจูฮยอกที่กำลังคืบกุ้งชุบแป้งทอดก็พยักหน้า
ตอบ

“ครับ ซีรีส์ที่ฉายกับเน็ตเฟลกซ์จะเป็นการผลิตล่วงหน้า
ทั้งหมด จำนวนตอนก็จะสั้นหน่อย ฉายแค่วันอังคารกับพุธเป็น
ส่วนใหญ่ เป็นการตลาดแหละครับ พวกเขาพุ่งเป้าไปที่กลุ่มคนดู

ซึ่งฉันชอบการดูแบบไม่รู้อะไรเลย มากกว่าตั้งหน้าตั้งตารอ ดูอย่างเดียว ที่จริงตอนประกาศว่าชายที่หายตัวไปจะผลิตผลงาน หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ ทางนั้นก็มิตัดต่อมาเหมือนกัน”

ประธานคิมแจซวงเคียวפקกาทหอมห่อปลาดิบกะพริบตา อย่างมีนัย

“หืม? เคียวนะ ไหนว่าคิดจะบุกเน็ตเฟลกซ์มานานแล้ว งั้นทำไมเลือกฉายละครกับ KBC ละ”

คังจุกฮยอกกักกัซซุบแบ็งทอดไปครึ่งตัว ก่อนแสะยะยืม

“สมัยก่อนผมเคยพูดเอาไว้ตอนเสนอโปรเจกต์ธุรกิจ วัฒนธรรมต่างประเทศให้ท่านประธานฟังใช่ไหมครับ ว่าผมจะเป็นคนออกหน้าเกี่ยวกับธุรกิจวัฒนธรรมต่างประเทศทั้งหมด”

“ใช่ และให้ฉันเป็นเงาอยู่เบื้องหลัง คอยรับผลประโยชน์ อยู่เฉยๆ”

“แต่การบุกเน็ตเฟลกซ์ครั้งนี้ ท่านประธานต้องเป็นคน จัดการครับ”

“...จะให้ฉันกรุยทางให้สินะ”

ประธานคิมแจอึงซัปทึชชูเป็ยกรอบปากแล้วถาม คัง-
จุกฮยอกจิบน้ำก่อนตอบ

“ในเมื่อพวกเราพัฒนามาถึงขั้นนี้แล้ว ก็ต้องประกาศให้
โลกรู้สิครับ ต้องโยนฟืนสุ่มไฟอย่างต่อเนื่อง บอลหิมะของธุรกิจ
วัฒนธรรมต่างประเทศถึงจะกลิ้งต่อไปได้ด้วยตัวเอง แค่นี้มัน
กลิ้งไปสู่ตลาดโลกผ่านเน็ตเฟล็กซ์”

“อืม เข้าใจแล้ว”

“ที่เลือกฉายขายที่หายตัวไปกับช่อง KBC ส่วนหนึ่งเป็น
เพราะผมมีเหตุผลอื่นด้วยนะครับ”

คังจุกฮยอกเว้นช่วงไปครู่หนึ่ง หลังก้มมองนาฬิกาบนข้อมือ
ก็เปิดปากพูดอีกครั้ง

“ปกติซีรีส์อเมริกาขายกันเป็นสิบซีซั่น ซึ่งนักเขียน
คนเดียวเอาไม่อยู่หรอกครับ เพราะฉะนั้นในซีรีส์หนึ่งเรื่องของ
ฝั่งอเมริกาจึงใช้คนเยอะมาก ผิดกับบ้านเราที่แทบไม่มีซีรีส์
หลายซีซั่นเลย เพราะฉะนั้นผมเลยอยากใช้ KBC เป็นช่องทาง
ในการฝึกฝนก่อน”

“ใคร?”

“พวกนักเขียน”

“นักเขียนชายที่หายตัวไปสองคนนั้นเหรอ”

คงจួយอกพยักหน้าตอบคำถามที่ประธานคิมแจฮวังย้อนถามกลับมา

“ให้นักเขียนทั้งสองคนได้มีประสบการณ์การทำงานร่วมกัน และเขียนละครเรื่องยาวแบ่งเป็นสองซีซั่นขึ้นมา ซึ่งสถานีโทรทัศน์ก็เหมาะจะใช้ฝึกฝีมือ ส่วนกับเน็ตเฟล็กซ์ผมอยากให้ซีรีส์อีกแนวเข้าฉายมากกว่าชายที่หายตัวไปที่ถ่ายทอดเรื่องราวของผมครับ เป็นซีรีส์เรื่องยาว”

ประธานคิมแจฮวังที่เพิ่งคืบปลาจิ้มซอสซอ้นตาขึ้นมองพลางถามอีกรอบ

“แนวอื่น? แนวอะไร”

คงจួយอกหยิบแก้วน้ำขณะตอบอย่างสุขุม

“พีเรียดครับ”

พลบค่ำ ณ กองถ่ายละครชายที่หายตัวไป ซีซั่นสอง

เป็นที่ชัดเจนแล้วว่า ละครชายที่หายตัวไป ซีซั่นสองจะออกอากาศประมาณกลางเดือนกันยายนของปีนี้ และการถ่ายทำก็ใกล้จะเสร็จในอีกไม่ช้า ตอนนี้ตารางการถ่ายทำหลักๆ ส่วนใหญ่ก็เคลียร์ไปได้เกือบหมดแล้ว

“คุณฮายอง! เมื่อกี้ดีมากเลยครับ แต่ขอให้คุณโหดกว่านี้อีกนิด โอเคนะครับ เอาแบบว่า ฉะนั้นแหละหญิงบ้าของวงการนี้!!! มาลองกันอีกรอบนะครับ”

“โอ้! หญิงบ้า! นั่นแนวฉันเลยล่ะ! รับทราบล่ะ! คุณพีดี!!!”

ปัจจุบันคังฮายองมาเป็นนักแสดงรับเชิญให้กับทางละคร ซึ่งเป็นฉากที่พีดีคิมแทอูตัดสินใจเพิ่มเข้ามาในตอนที่สิบสี่และสิบห้าของซีซั่นสอง

“ไฮ...คิว!”

นักแสดงหลายคนนั่งขำคังฮายองที่อารมณ์ร่วมมาเต็ม เริ่มแสดงเป็นหญิงบ้าในฉากที่เซตให้คล้ายกับหอประชุม

วัฒนธรรมเซจง ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานเทศกาลภาพยนตร์ประจำปี

เริ่มจากฮาจองฮุนที่สวมทักซีโดเข้ากับคอนเซปต์การถ่ายทำในวันนี้

“ดูายนั่นสิ คนละฟีลกับคังฮาจินเลย”

คิมกอนอกที่สวมทักซีโดแบบเดียวกันแต่เป็นสีขาวตบเสีียงยาน

“อา เพิ่งเคยเจอฮายองเหรอครับ”

“อืม ได้เจอครั้งแรกก็วันนี้แหละ เด็กคนนี้บ้าโดยเนื้อแท้เลย”

จองฮเยอินที่สวมเดรสสีชมพูอ่อนทำผมเปียสวยงามพุดเหนือบฮาจองฮุน

“แหม ฮาจองฮุน ที่นี้ไม่มีใครบ้าสู้นายได้หรอก”

“เอาอีกแล้วนะ”

พอฮาจองฮุนกับจองฮเยอินตั้งท่าแยกเขี้ยวใส่กัน จง-
จินฮุนกับคิมกอนอกก็แอบปลื้กตัวออกมาจากตรงนั้น ส่วน
นักแสดงคนอื่น ๆ ก็ขยับเท้าย่องตามพวกเขาออกมาด้วย

ส่วนคังฮาจินติดตามางงานที่ต่างประเทศ จึงไม่อยู่ใน
กองถ่าย

พีดีคิมแทอูที่สวมหมวกเบสบอลสีเทาตะโกนหลังได้ตัดที่
หน้าพอใจ

“ตัด! คุณฮายอง! โอเค!!! ดีมากครับ!!!”

พีดีคิมแทอูหันไปพูดอะไรบางอย่างกับผู้ช่วยที่มีวน
กระดาดเป็นทรงกระบอกยัดไว้ในกระเป๋ากางเกง อีกฝ่ายรับ
คำสั่งมาประกาศต่อเสียงดัง

“พักกองสิบนาทีครับ!!!”

สัญญาณโอเคดังไปทั่วกองถ่าย ไม่ว่าจะคังฮายองที่
กระโดดโลดเต้นอยู่ในฉาก ฮาจองฮุนกับจองฮเยอินที่แยกเขี้ยว
ใส่กัน จงจินฮุนและนักแสดงทั้งหมดที่หนีจากสองคนนั้นไป

นั่งอ่านสคริปต์ หรือสต๊าฟที่ยืนดูอุปกรณ์ในฉากเล่น ต่างก็
แยกย้ายไปทำงานของตัวเอง

“อืม”

พีดีคิมแทอูใช้เวลาพักกองหนึ่งชั่วโมงห่างอ่านสคริปต์อยู่หน้า
มอนิเตอร์

“พีดีครับ”

คนผู้หนึ่งเรียกพีดีคิมแทอูเสียงเบา หลังหันไปเห็นว่าเป็น
ใคร พีดีคิมแทอูก็กระดุ้งตัวลุก

“ท่านประธาน!”

“ชัวร์ ชัวร์”

เป็นคังจูฮยอกนั่นเองที่ปรากฏตัวขึ้นในชุดเสื้อเชิ้ตไม่มี
สูทคลุมทับ ชายหนุ่มยกนิ้วชี้ขึ้นและปากบอกให้พีดีคิมแทอูเบา
เสียง

“ผมได้ยืนยันว่าวันนี้คุณนักเขียนเข้ากองถ่าย ก็เลยแวะ
มาหาแป๊บเดียว ไม่อยากทำให้เป็นเรื่องวุ่นวาย”

“อ้อ ใช่ครับ นักเขียนฮยองเฮซุกกับนักเขียนจองบอกจะ
เข้ามาวันนี้”

คังจุกฮยอกทักทายสต๊าฟที่เดินผ่านไปผ่านมาแล้วบังเอิญ
เห็นเขาเข้าพอดีพอเป็นพิธี จากนั้นก็มองไปทางฉากในกองถ่าย
ที่นักแสดงรวมตัวกันอยู่แล้วเอ่ยต่อ

“เหลืออีกเยอะไหมครับ”

“อืม อาทิตย์หน้าน่าจะเคลียร์หมดนะครับ ที่จริงก็ถ่าย
ครบหมดแล้วตามสคริปต์ ตอนนี้นำกล้องถ่ายพวกชิ้นที่ใส่เข้ามา
เพิ่ม รอเคลียร์ครบหมดก็จะเริ่มตัดต่อกันเลย”

คังจุกฮยอกยื่นมือล้วงกระเป๋ากางเกงสองข้าง พยักหน้า
ฟังพีดีคิมแทอู ก่อนจะหันไปมองบรรยากาศกองถ่ายซ้ำๆ

สต๊าฟที่งานยุ่ง แสง กล้อง ไมค์บูม เหล่านักแสดง และ
อื่นๆ

มองถึงเท่านั้นคังจุกฮยอกก็หันหน้ากลับมา และชะโงก
หน้าเข้าไปกระซิบใกล้หูของพีดีคิมแทอูที่กำลังก้มหน้าก้มตา
อ่านสคริปต์

“พีดีครับ ตอนสุดท้ายของชายที่หายไป ในซีซั่นสองนี้
ผมว่าจะมาร่วมแสดงในฐานะนักแสดงรับเชิญในตอนจบ”

สายตาของพีดีคิมแกว่งยังคงจับจ้องอยู่ที่สคริปต์ตรงหน้า
ก็เลยฟังแค่ผ่านหูแล้วพยักหน้ารับ

“อ้อ ท่านประธานนะเหรอครับ ก็ดีนะ ถ้าท่านประธาน
ปรากฏตัวขึ้นในฉากสุดท้ายของละคร เรตติ้งจะต้อง...หึ่ม? เอ๋?
เมื่อกี้ท่านประธานว่าอะไรนะครับ”

พีดีคิมแกว่งเบิกตากว้าง หันหน้าขวับพร้อมกับตะโกน
เสียงดังลั่นกองถ่าย

“ท่านประธานจะมาเป็นนักแสดงรับเชิญให้เหรอครับ!!!”

บทที่ 349 เอ็มวี (7)

เสียงตะโกนของพีดีคิมแหกหูดังมากจนสตาฟรอบๆ หันมามองทางนี้กันหมด

“อะไร หมายความว่าไง”

“นักแสดงรับเชิญ??? คังจูฮยอกนะเหรอ”

พีดีคิมแหกหูพับสคริปต์ในมือโยนลงบนเก้าอี้แถวนั้น ละล่ำละลักถามคังจูฮยอกให้แน่ใจอีกรอบ

“ท่านประธาน ท่านประธานจะมาเป็นนักแสดงรับเชิญให้จริงๆ เหรอครับ!”

พีดีคิมแหกหูรีบมากจนโพลงถามออกไปแบบไม่หยุดพัก หายใจ ส่วนคังจูฮยอกตอบอย่างเยือกเย็น

“ใช่ครับ ถ้าพีดีที่เป็นคนคุมกองถ่ายมองว่าโอเคนะ”

“อะ...อะไรนะ!!! โอเคเหอครับ!!! ให้ผมกราบขออภัยยัง
น้อยไปด้วยซ้ำ!”

สมควรแล้วที่พีดีคิมแทอู ซึ่งเป็นคนดูแลกองถ่ายละคร
ชายที่หายตัวไป จะมีปฏิกิริยาแบบนี้ เพราะจุดเริ่มต้นของละคร
เรื่องนี้ ก็คือคังจูฮยอก นอกจากนี้ ชายหนุ่มยังเป็นคนคุมงาน
ทุกอย่างเองตั้งแต่ลงทุนยันผลิต กระทั่งเนื้อหาละครก็ได้รับ
แรงบันดาลใจมาจากชีวิตจริงของเขา

“นี่ผู้ชมก็คอมเมนต์ตามกันใหญ่ตั้งแต่ซีซั่นหนึ่งแล้วครับ
ว่าทำไมท่านประธานไม่โผล่มาสักที!”

ผู้ชมทางบ้านส่วนใหญ่รู้เรื่องพวกนี้กันอยู่แล้ว ดังนั้นถ้า
ได้คังจูฮยอกที่เป็นต้นแบบของชายที่หายตัวไปมาเป็นนักแสดง
รับเชิญ จะต้องจับสายตาผู้ชมและดึงดูดความสนใจจากสาธารณชน
ทั่วประเทศได้อย่างล้นหลามแน่นอน

สำหรับพีดีคิมแทอูที่เป็นคนคุมกองถ่ายละครชายที่หาย
ตัวไป ไม่มีข้อเสนอใดหอมหวานเท่านี้แล้ว

พีดีคิมแทอูเตียวถอดเตียวสวมหมวกเบสบอลสีเทาด้วย
ความตื่นเต้น แล้วจู่ๆ ก็พุ่งเข้าไปประชิดตัวคังจูฮยอก

“ท่านประธานจะคืนวงการนักแสดงหรือครับ”

“...ไม่รู้สิครับ”

พีดีคิมแหกคุกอย่างระมัดระวัง ค้างจุกยื่นออกดึงมือออกจากกระเป๋ากางเกง เปลี่ยนมายกขึ้นกอดอกขณะมองกองถ่ายตรงหน้า

“สำหรับการเป็นนักแสดงรับเชิญครั้งนี้คงไม่ใช่การประกาศว่าจะคืนวงการเสียทีเดียว ผมคงแค่อยากลองยื่นหน้ากลองในฐานะนักแสดงอีกสักครั้ง ไม่ใช่ประธานบริษัทผลิตละมั้งครับ นี่ก็ผ่านมานานมากแล้วด้วย”

“ครับ ผมเข้าใจ แสดงว่ายังคิดอยากกลับไปสู่วงการศิลปะครับ”

“ก็ทำนองนั้นครับ”

ต่อนั่นเอง เสียงผู้หญิงก็ดังขึ้นแทรกชายหนุ่มทั้งสอง

“ฉันจะเขียนให้เองค่ะ ตอนนี่เลย”

เสียงผู้หญิงที่ดั่งขึ้นแบบไม่ให้สั้มให้เสียง ทำให้คังจูฮยอกกับพีดีคิมแหกหูหันขวับกลับไปมองข้างหลัง ซึ่งมีหญิงสาวที่คั่นหน้าคั่นตากันดียืนอยู่ คังจูฮยอกยิ้มหลังเห็นใบหน้าของหญิงสาวทั้งสอง

“นักเขียนหงฮเยซุก นักเขียนจอง มากันแล้วหรือครับ”

หญิงสาวที่ปรากฏตัวขึ้นสองคนนี้ก็คือนักเขียนหงฮเยซุกกับนักเขียนจองซึ่งตรงจากวอยซ์โลบรารีมาที่กองถ่ายในอิสซานนั่นเอง แต่ท่าทางของพวกเธอกลับดูแปลกๆ

นักเขียนจองยกมือที่แขนเสื้อฮู้ดยาวคลุมขึ้นปิดปากคล้ายตกใจบางอย่าง ขณะที่นักเขียนหงฮเยซุกเดินเข้าไปหาคังจูฮยอกด้วยแววตาเป็นประกาย

“ตอนสุดท้าย คัตสุดท้าย ฉันจะเขียนให้เองค่ะ จะเอาให้ออกมาอลังการที่สุด”

นักเขียนหงฮเยซุกสวมแจ็กเก็ตสีขาวซึ่งมองแล้วดูค่อนข้างภูมิฐาน สีหน้าแสดงออกชัดเจนว่าคาดหวังกับงานนี้มากขนาดไหน

คังจુฮยอกโบกมือปิดข้อเสนอนักเขียนหงฮเยซุก

“ไม่ครับ อย่าเล่นใหญ่แบบนั้น เอาแค่โผล่มาแวบๆ ก็พอแล้ว”

คังจุฮยอกไม่ต้องการให้การปรากฏตัวในละครกลายเป็นเรื่องใหญ่โต แต่นักเขียนหงฮเยซุกพ่นลมออกจมูก

“ว้าย ไม่ได้หรอกค่ะ ไม่ได้ เห็นฉันบ้าเหรอ ได้เขียนบทให้คังจุฮยอกตั้งห้าวินาที สิบวินาที แล้วจะให้จบแบบง่ายๆ อย่างนั้นได้ยังไง”

หญิงสาวแสบะยืมเจ้าเล่ห์มองคังจุฮยอก ก่อนจะหันไปหาพีดีคิมแทอู

“พีดีคิม สามวัน ขอเวลานั้นแค่สามวันค่ะ ถ้าแก้บทคงถ่ายกันลำบาก เดี่ยวฉันจะเพิ่มบทเข้าไปสักห้าหน้าให้เป็นพีลประมาณซึนปิตแทน พีดีก็คิดเอาไว้ด้วยนะคะว่าจะถ่ายออกมาประมาณไหน”

“แน่นอนครับ ขอเพียงคุณนักเขียนเขียนมาให้ ผมจะทุ่มสุดตัวถ่ายทอดออกมาให้เด็ดที่สุดเลย!”

บทสนทนาระหว่างคังจุกฮยอก พีดีคิมแทอู นักเขียนฮง-ฮเยซุก และนักเขียนจอง แพร์กระจายไปทั่วกองถ่ายราวกับน้ำหมึกที่ไหลซึมเป็นวงกว้าง ทว่าความเร็วในการซึมนั้นมากกว่าหมึกทั่วไป

เริ่มจากสต๊าฟรอบๆ

“ข่าวใหญ่! คังจุกฮยอกจะคีนวงการแหละ”

“ไม่มั้ง แค่ช่วยให้ภาพลักษณ์ละครออกมาดีเฉยๆ หรือเปล่า คังจุกฮยอกมีเวลารับงานแสดงที่ไหน”

“ถ้าไม่คีนวงการแสดง แล้วจะมาเป็นนักแสดงรับเชิญทำไมล่ะ ไม่เห็นจำเป็นเลย”

แล้วเล่ากันปากต่อปาก

“ผู้กำกับแสงได้ข่าวหรือยังคะ ตอนนีพีดีคิมกำลังคุยอยู่กับประธานคังจุกฮยอก เหมือนว่าคังจุกฮยอกจะคีนวงการผ่านละครของเราค่ะ”

“เฮ้?!!! ท่านประธานคังจุกฮยอกเนี่ยนะ???! ไม่มีทาง”

“จริง ๆ นะคะ เมื่อที่คุณโซจองที่อยู่ตรงโน้นเพิ่งจะ
รายงานสดในห้องแชตไปเอง”

จากปากผู้โปรแกรมแชตในโทรศัพท์มือถือ

[ไม่ได้โผล่มาแค่คิดเดียวตามมารยาท เพราะเป็นละครที่
สร้างขึ้นโดยได้รับแรงบันดาลใจจากชีวิตจริงของเขาสินะ คุณ
นักเขียนเลยจะเขียนฉากใหม่ให้เลย???)

[ใช่ค่ะ ก็บอกแล้วว่าเรื่องจริง]

[เฮ้ย สุดยอดมาก]

[ใช่ใหม่ล่ะคะ แต่คงจួយอกโผล่มาจากเดี๋ยวตอนจบก็ว่า
เรื่องใหญ่แล้ว แต่นักเขียนฮยองฮเยซุกจะเขียนขึ้นปิดให้เป็นพิเศษ
งานนี้ต้องออกมาเร็วมากแน่]

สุดท้ายข่าวการร่วมแสดงในฐานะนักแสดงรับเชิญของ
คังจួយอก ก็รู้ไปถึงหูของสต๊าฟทั้งหมดในกองถ่าย

“โห คังจួយอกจะคีนวงการนักแสดงจริงหรือ???”

แน่นอนว่าจากสต๊าฟย่อมรู้ไปถึงนักแสดงที่แยกย้ายกัน
พักผ่อนในช่วงพักกองจนได้ คังฮายองมีปฏิกิริยาก่อนใครเพื่อน

“สุดยอดเลยใช่ไหมล่ะ”

“เอ๋?!!! ท่านประธานของพวกเรานะเหรอ!!! เรื่องจริง
เหรอคะพี่!!! จริงๆ นะ”

“ยะ เรื่องจริง! พี่เพิ่งไปฟังข่าวจากทีมแสงตรงโน้นมาสดๆ
เลยเนี่ย”

“โห... พี่กอนอก! รู้ข่าวหรือยังคะ ท่านประธานจะคีนวงการ!
เอ๋? พี่กอนอก?”

“พี่มินแจ ตอนนี้อยู่ที่กองถ่ายชายที่หายตัวไปนะ พี่รู้
เรื่องที่พี่คังจูฮยอกจะคีนวงการแสดงด้วยการเป็นนักแสดง
รับเชิญใหม่ ไม้ๆ ตอนนี้อยู่ที่กองเนี่ย พี่ พี่? หัวหน้าฝ่ายชู?”

คิมกอนอกหลังได้ยินบทสนทนาระหว่างคังฮายองกับ
สไตลิสต์ก็ไม่รอช้า เขารีบต่อสายหาหัวหน้าฝ่ายซุจินแจ เล่า
สถานการณ์ทั้งหมดให้ฟัง เห็นแบบนี้คังฮายองก็เพิ่งรู้ว่า
ไม่ใช่เวลามา นั่งอยู่แบบนี้ จึงยกโทรศัพท์มือถือขึ้นบัง

“ส่งข้อความบอกฮาจินก่อน”

หญิงสาวบอกข่าวให้คังฮาจินรู้

“หัวหน้าฝ่ายฮเยชู! ข่าวใหญ่ๆ!!! ข่าวใหญ่!!!”

จากนั้นก็โทร.ไปกรีดกรีดกับหัวหน้าฝ่ายฮเยชูต่อ
แน่นอนว่าจงฮเยอินกับนักแสดงคนอื่นๆ ในกองถ่ายต่างก็
ตกใจกับข่าวการกลับมารับงานแสดงในฐานะนักแสดงรับเชิญ
ของคังจูฮยอกกันทั้งนั้น สายตาทุกคู่หันมองไปทางคังจูฮยอก
พีดีคิมแทอู และนักเขียนทั้งสองพลางกระซิบกระซาบคุยกัน

“หึๆ รีบจ้งเลยนะ ไ้บ้านี้”

ฮาจองฮุนนั่งไขว่ห้างเสยะยิ้มมองคังจูฮยอกที่ยืนห่าง
ออกไปค่อนข้างไกลอย่างสบายอารมณ์

“แบบนี้คงได้ฮือฮากันใหญ่แน่”

เวลาเดียวกัน ณ ฝ่ายข่าวบันเทิง ดิสแพทช์

“อะไรเนี่ย...เรื่องจริงหรือ”

ชายคนหนึ่งนั่งเคาะแป้นคีย์บอร์ดอยู่ที่โต๊ะทำงานเบิกตากว้างหลังเห็นข้อความแชตที่ถูกส่งเข้ามาสดๆ ร้อนๆ เมื่อสักครู่หลังจากอึ้งไปสักพัก ก็ผุดลุกขึ้นตะโกนบอกหัวหน้าบรรณาธิการ

“หัวหน้าบรรณาธิการครับ!!! ข่าวเด็ด!!! มีข่าวเด็ด!!!”

ประมาณียี่สิบนาทีต่อมา ภายในรถของคังจูฮยอก

ตอนนี้เป็นเวลาหนึ่งทุ่มเศษ รถของคังจูฮยอกวิ่งอยู่บนทางด่วน ชายหนุ่มที่อยู่ฝั่งอิลซานจนถึงเมื่อครู่กำลังมุ่งหน้าไปยังกองถ่ายภาพยนตร์สโตนแมน 1 แถวกอมบงซานในเมืองซุนซอน

เขาสบตากับคนบนเบาะหลังผ่านกระจกมองหลัง

“ไหวแน่นะครับ เนวิกเตอร์ขึ้นว่าใช้เวลาสองชั่วโมงเลยไม่ต้องไปด้วยกันก็ได้นะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันอยากลองไปเห็นกองถ่ายภาพยนตร์ฮอลลีวูดสักครั้งอยู่แล้ว และตอนนี้เวลาก็กระชั้นชิดมาก นั่งคุย

บนรถแบบนี้ก็ดีกับคุณคงจูงออกด้วยไม่ใช่เหรอคะ จริงไหม
โซยอน เธอไหวเนอะ”

“ค่ะ สบายมาก”

“งั้นก็โอเคครับ”

นักเขียนสองฮเยซุกกับนักเขียนจอนนั่งอยู่บนเบาะหลัง
นักเขียนจอนนั่งก้มเลียบนิ้วโป้งมาพักหนึ่งแล้ว ก่อนเปิดปากพูด
อย่างระมัดระวัง

“เอ่อ...ท่านประธาน ขอขอบคุณนะคะ”

คงจูงยอกละสายตาจากถนนข้างหน้า เเงยขึ้นสบตากับ
นักเขียนจอนที่วันนี้สวมสูทสีชมพูผ่านกระจกมองหลัง เมื่อจู่ๆ ก็
ได้รับคำขอบคุณจากหญิงสาว

“ขอบคุณ? จู่ๆ ขอขอบคุณผมทำไมครับ”

“ก็แค่สำหรับทุกเรื่องนะคะ ชายที่หายตัวไปเป็นเรื่องที่
ฉันเขียนขึ้นมาโดยได้แรงบันดาลใจจากท่านประธานโดยไม่ได้
ขออนุญาตก่อน แต่ท่านประธานก็ยอมสร้างขึ้นมาเป็นละคร

ทั้งนี้ยังจะมาร่วมแสดงในตอนจบด้วยนี่คะ ฉันรู้สึกขอบคุณมากจริงๆ”

นักเขียนจองทำหน้าที่ซาบซึ่งใจมาก ดันแวนตากลมที่หล่นลงมาเล็กน้อย จากนั้นนักเขียนหงฮเยซุกก็พูดต่อ

“ปล่อยไว้แบบนี้เดี๋ยวก็ได้ร้องไห้อีกแน่คะ คุณคังจุกฮยอกรีบพูดมาก่อนโซฮยอนจะปล่อยโฮดีกว่า คุณบอกว่ามีไอเดียจะเสนอเกี่ยวกับผลงานเรื่องถัดไปของพวกเขาเรื่องนี้คะ”

นักเขียนหงฮเยซุกเปิดประเด็น คังจุกฮยอกเปลี่ยนไปมองกระจกข้างแล้วเปิดปากพูดบ้าง

“ไต่ยืนยันว่าทั้งสองคนยังไม่ได้เตรียมงานชิ้นใหม่ ตอนนี้อีกยังไม่มีไฉหรือเปล่าครับ”

“ฉันไม่มีคะ เธอล่ะโซฮยอน”

“ฉันก็ยังเหมือนกันคะ ช่วงนี้ไม่ค่อยมีสติเท่าไร”

คังจุกฮยอกพยักหน้า ดึงสายตาจากกระจกข้างกลับมาที่กระจกมองหลัง

“คุณนักเขียนทั้งสองได้ทำงานขายที่หายตัวไปร่วมกัน แล้วเป็นยังไงบ้างครับ พอไหวไหม”

นักเขียนหงฮเยซุกเหลือบมองนักเขียนจองที่พยักหน้า แต่ไม่พูดอะไรสักคำ เธอจึงเป็นฝ่ายตอบแทน

“นักเขียนมืออาชีพจับมือกันทำงานตั้งสองคน งานก็สบายขึ้นเยอะค่ะ การออกแบบตัวละครหรือหาข้อมูลต่างๆ ก็แบ่งกันทำได้ และยังเอาฟีดแบ็กมาหารือกันได้อีก”

“แล้วถ้าผมอยากให้ทั้งสองคนร่วมมือกันทำผลงานฉายกับทางเน็ตเฟลกซ์ล่ะครับ”

“...เน็ตเฟลกซ์?”

“ใช่ครับ”

“อืม คุณคงจู้ชยอก ฉันทขอถามอะไรหน่อยสิคะ ทำไมถึงได้คิดจะร่วมงานกับเน็ตเฟลกซ์ในเวลาแบบนี้ล่ะ”

“ไม่มีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษครับ”

คังจูฮยอกเปลี่ยนเลนเตரியมลงจากทางด่วน แล้วตอบ
ง่าย ๆ

“ก็แค่คิดว่า ถึงเวลาแล้วที่ฝั่งละครจะเล็งเป้าไปที่
ตลาดโลกแล้ว”

นักเขียนจองสะดุ้งตาโต

“ละ...โลกเหรอกะ!!! ฉันทื่นนะ?!!!”

นักเขียนหงเฮซุกจ้องหลังศีรษะของคังจูฮยอก ก่อนเปิด
ปากพูดต่อจากนักเขียนจอง

“...ภาพยนตร์ ไม่ได้จะส่งภาพยนตร์ไปต่างประเทศ
อย่างเดียวนะเหรอกะ ช่วงนี้วอยซ์โปรดักชันกำลังเน้นไปที่
ภาพยนตร์ฮอลลีวูดนี่ละ”

“คนละแบบกันนี่ครับ ภาพยนตร์กับละคร ผมเริ่มจาก
ภาพยนตร์ที่มีโอกาสส่งไปยังตลาดต่างประเทศหลายช่องทาง
ก่อน และตอนนี้ก็ว่าจะเริ่มผลักดันฝั่งละครบ้าง”

หลังได้ฟังคำอธิบายจากคังจูฮยอก นักเขียนจองที่นั่ง
หน้ามีนเหมือนกำลังเดินอยู่ในความฝันก็ตะโกนเสียงดัง

“ฉันทกกลางค่ะ! ฉันทจะทำทุกอย่างเลยค่ะ!”

ด้านนักเขียนฮยองเฮซุกใช้มะเหงกเขกใส่หัวนักเขียนจองที่ตีใจจนเนื้อเต้นไปลูกหนึ่ง และตอบอย่างใจเย็นกว่ามาก

“ขอพียงหน่อยได้ไหมคะว่าละครแนวไหน ระดับคุณคัง-จุษยอกไม่น่าจะพูดแบบนี้โดยที่ยังไม่ได้วางโครงร่างไว้แน่นอน”

ถูกต้อง คังจุษยอกลงจากทางด่วนและกำลังเลี้ยวเข้าสู่ตัวเมืองคังนิง

“ผมอยากทำเป็นซีรีส์แนวพีเรียดครับ”

“ซีรีส์พีเรียด?”

“ครับ แต่งานนี้เราจะเล็งเป้าไปถึงผู้ชมในต่างประเทศ ดังนั้นคงไม่ใช่แนวพีเรียดเพียวๆ แต่จะผสมความแฟนตาซีลงไปแน่นอนว่าเมื่ออิงประวัติศาสตร์ ก็คงต้องปูพื้นกันให้แน่นหน่อย”

“แต่ยังไงก็ต้องเสริมเติมแต่งเข้าไปเยอะอยู่ดีนะคะ”

“ใช่ครับ ถึงจะเป็นแนวพีเรียด แต่ซีรีส์ก็คือซีรีส์ ดังนั้นประเด็นหลักต้องเป็นอรรถรสอยู่แล้ว อืม ผมยังไม่ได้ลงลึกถึงรายละเอียด แต่กะว่าจะอิงพื้นหลังเป็นช่วงสมัยสามก๊ก”

นักเขียนจ้องเอียงศีรษะสงสัยกับคำว่าสามก๊ก

“สามก๊กที่ว่าเป็นสามก๊กเกาหลีที่มีโคกูรยอ แพ็กเจ และซิลลาเหรอะคะ”

“ใช่ครับ มีอาณาจักรเล็กๆ อย่างอาณาจักรคยาด้วย โดยเนื้อหาจะเกี่ยวข้องกับเกมการเมือง การใช้สมอง ทำสงคราม และแย่งชิงบัลลังก์ของอาณาจักรเหล่านั้นรวมถึงโคกูรยอ แพ็กเจ ซิลลา ให้ออกมาลุ้นระทึกจนติดตาแล้วก็มีบททูตกับอาณาจักรอื่น”

“ตัวละคร...คงเยอะน่าดูเลยอะ”

“ใช่ครับ จะไม่มีการกำหนดให้ใครเป็นตัวเอกตายตัวทุกคนในเรื่องคือตัวเอกและเป็นตัวละครสำคัญ ผมว่าถ้าเป็นซีรีส์แนวพีเรียดแฟนตาซี น่าจะดึงดูดความสนใจจากผู้ชมทั้งในและนอกประเทศได้ไม่ยากครับ อ้อ แล้วก็...”

คงจួយอกหมุนพวงมาลัยเข้าซอยมืด

“ถ้ามีตัวละครชาวต่างชาติรวมอยู่ในเรื่องด้วย น่าจะ
ออกมาสนุกดีนะครับ โดนจับเป็นเชลยอะไรแบบนี้”

เวลาเดียวกัน หน้าโรงถ่าย สโตนแมน 1

นี่ก็ดีก็มากแล้ว แต่ถึงจะมีดเหมือนละเลงด้วยสีดำ การ
ถ่ายทำสโตนแมน 1 ก็ยังคงดำเนินต่อไป

“แอ็กชั่น!!!”

คนที่ร่วมแสดงในฉากนี้มียูแจอินซึ่งสวมชุดกาวน์ คริส
แฮมทอมสันในชุดรัตรูป และผู้หญิงผมสีเขียวอ่อนกับสีเทา
สองคนซึ่งหน้าตาเหมือนกัน ทั้งสี่คนรีบเดินเข้าไปในฉากที่เต็มไปด้วย
อุปกรณ์สำคัญมากมายตามเนื้อเรื่องในภาพยนตร์อย่าง
เร่งรีบ

บทพูดเริ่มจากยูแจอินเป็นคนแรก

“ลงไปชั้นใต้ดินกันก่อนเถอะค่ะ ห้องวิจัยห้องนั้นไม่มีใคร
รู้จักนอกจากฉัน เพราะฉะนั้นที่นั่นปลอดภัยค่ะ”

“เยี่ยม! พวกเราเข้าไปหาอะไรกันก่อนเถอะ!”

จากนั้นก็บทพูดของผู้หญิงผมสีเขียวยาวอ่อน

“ดอกเตอร์คิม ห้องวิจัยซอมซอเนี่ยมีของกินแน่ะ”

“โอ้! มีสิคะ รู้จักรามยอนไหม ของเกาหลี...เฮือก ขอโทษ
ค่ะ!!! ขอโทษค่ะ!!!”

เสียงผู้กำกับดังผ่านโทรโข่ง

“ตัด เอาใหม่”

“ขอโทษค่ะ!!!”

ผู้กำกับสั่งตัดเนื่องจากยูแจอินพูดบทผิด หญิงสาวโค้ง
ศีรษะแก้สับองศา ขอโทษขอโพยตั้งแต่สต๊าฟ นักแสดง ยัน
ผู้กำกับแต่ละฝ่าย

“ขอโทษค่ะ!!! ขอโทษจริงๆ!!!”

คริส แฮมทอมสันที่ช่วยสต๊าฟย้ายของกลับเข้าที่เดิมอยู่
ข้างหญิงสาวหัวเราะอย่างใจกว้าง

“ฮ่า ๆ ๆ! ไม่เป็นไร แจ็น! พวกเราก็เล่นพลาดกันตลอด
อยู่แล้ว”

“ขอโทษนะคะ”

คริส แฮมทอมสันหัวเราะฮ่า ๆ เดินห่างออกไป สวนกับ
แฝดสาวที่เดินตรงมาหาแจ็น ก่อนที่คนผมเขียวจะถลึงตาจ้อง
เธอพร้อมกับพูดเสีงเบา

“โธ้ย ให้ตายเถอะ จะพลาดอีกก็ครั้งกันเนี่ย”

บทที่ 350 เอ็มวี (8)

แฝดผมเขี้ยวพูดเสียงดังแค่ระดับให้ยูแจอินได้ยินคนเดียว
จากนั้นแฝดผมเทาที่หน้าตาพิมพ์เดียวกันก็พูดเสริมขึ้นมาจาก
ข้างๆ

“นั่นสิ ได้ยินว่าคนเอเซียหัวดี แต่สงสัยจะซีไม่”

เมื่อกระทั่งแฝดผมเทายังพูดแบบนั้น คราวนี้ยูแจอินก็
หน้ากระตุกแล้ว

“ขอโทษจริงๆ ค่ะ แต่อย่าว่าคนเอเซียแบบนั้นได้ไหม”

ยูแจอินหวังดีประเด็นที่ไม่ควรมองข้าม แต่สองแฝดยังคง
คุยกันต่อโดยไม่สนใจเธอ

“เจนนี เธอไปได้ยินมาจากไหน ที่ว่าคนเอเซียหัวดีนะ”

“พวกสต๊าฟนะสิ เมนนี อย่าเข้าใจผิดนะ ต่อให้คนเขาพูด
กันแบบนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่าฉันยอมรับสักหน่อย”

แฝดผมเขี้ยวปราชตามองยูแจอินที่ยังคงมองตนแล้วพูด
ใส่หน้าเธอ

“แค่ที่เห็นวันนี้ก็รู้แล้วว่าตอแหลล”

ผู้หญิงที่นินทาและเหยียดคนเอเชียซึ่งหน้าสองคนนี้ก็
ก็คือเจนนี่กับเมนนี พวกเขาเป็นแฝดที่หน้าตาเหมือนกันทุก
กระเปียดนิ้ว ส่วนสูงประมาณร้อยหกสิบเซนติเมตร อายุยี่สิบปี
แม้แต่เสียงก็คล้ายกัน

“พลาดฉากเดิมติดกันสามครั้ง สงสัยยายนี่อยากค้างคืน
ที่นี่ละมัง”

ฝาแฝดเจนนี่กับเมนนีเป็นนักแสดงฮอลลีวูดที่โด่งดัง
จากการร่วมแสดงใน*เมจิกเซียน* ภาพยนตร์มุมมองโลกก่อน
สโตนแมน 1 ที่กำลังถ่ายทำกันอยู่ขณะนี้

อย่างไรก็ตาม เจนนี่ผมเขี้ยวอ่อนกับเมนนีผมเทายังคง
กระตุนต่อมโมโหของยูแจอินกันต่อเสียงเบา

“เลิกเล่นพลาดสักทีเถอะ ถึงจะเป็นคนเอเชีย แต่ก็น่าจะ
ฟังที่ฉันพูดเข้าใจใช่ไหม”

คำพูดเหยียดเชื้อชาติกันอย่างชัดเจน ยูแจอินถอนหายใจ
ก่อนจะเหลือบมองรอบตัว เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่แถวนี้
ก็เดินเข้าไปใกล้สองคนนั้น แล้วโตะกลับบ้าง

“ว่าอะไรนะ ยายชีห์นูโลโครก เมื่อกี้เธอว่าใคร เหอะ นี่
คือธาตุแท้ของเธอสินะ เฮ้ มาใกล้ๆ ฉันที้”

ตอนนั้นเอง

“นี่นะเหรอกองถ่ายภาพยนตร์ฮอลลีวูด!!!”

จู่ๆ ชายค่อนข้างมีอายุสวมชุดสูทคนหนึ่งก็พรวดพราด
เข้ามากลางกองถ่ายที่กำลังเตรียมถ่ายกันอีกรอบ

“โธ่เว้ย ละเทะเป็นบ้า!!! ถ้าจะปฏิบัติกับนักแสดงของ
พวกเราแบบนี้ ก็ไม่ต้องถ่ายแล้ว!!!”

ผู้กำกับ ทีมงาน นักข่าว นักแสดง เจนนี่กับเมนนี่ และ
ยูแจอินที่กำลังจะเปิดศึกกับสองแฝดหันไปมองชายที่มาใหม่
คนนั้นกันเป็นตาเดียว

ชายคนนั้นติดเข็มกลัด ‘V’ บนหน้าอก ตะคอกเสียงดัง
ลั่นกองถ่ายพร้อมกับยื่นมือมาทางยูแจอิน

“คุณแจอิน!!! ออกมาครับ กลับบ้าน!!!”

ยูแจอินจับมือชายคนนั้นด้วยความสับสน พลังกะพริบตา
ปริบๆ แล้วพูดกับเขา

“อะ...ท่านรองประธาน?”

ชายคนที่พรวดพราดเข้ามาตวาดเสียงดังเมื่อสักครู่นี้คือ
รองประธานพัคชานคยูนั่นเอง เขาโมโหหน้าดำหน้าแดง เมื่อ
คว้ามือยูแจอินได้ ก็ตำราดไม่ไว้หน้าใครทั้งนั้น

“พวกคุณเป็นคนแคสต์เธอมาเอง แล้วมาทำกับนักแสดง
ของพวกเราแบบนี้ได้ยังไง!!! เฮ้!!! จินจุ! สตาร์ตรถเลย!”

ไม่รู้ทำไมรองประธานพัคชานคยูที่ปกติเป็นคนสุภาพ
มากกับทุกคน ถึงได้ทำหน้ากราดเกรี้ยวเหมือนสัตว์ป่าตัวร้าย
แบบนี้

“ท่านรองประธาน! ใจเย็น ใจเย็นก่อนค่ะ จู๋ๆ ทำแบบนี้
...”

“คุณแจอิน! ไม่ได้จู๋ๆ ครับ ผมได้ยินหมดแล้ว”

ยูแจอินพยายามห้าม แต่ก็ไม่อาจดับอารมณ์ของรองประธานพัคชานคยูที่โมโหเลือดขึ้นหน้าได้ ทั้งยังสะบัดหน้าขยับหันไปพูดกับเจนนีและเมนนี

“คนเอเซีย? เหอะ ฉันละพูดไม่ออกเลย ยายเด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนมพวกนี้”

พริบตาเดียวกองถ่ายก็ตกอยู่ในความวุ่นวาย สต๊าฟสตูดิโอแมน 1 กรูกันเข้ามาห้ามรองประธานพัคชานคยู ทว่าก็ไร้ประโยชน์

รองประธานพัคชานคยูระบายโทสะใส่ทุกคนไม่เลือกหน้า เหมือนภูเขาไฟที่เก็บกดมานานเกิดการระเบิดขึ้น และ...

“ว้าว...”

ชายคนหนึ่งถือเฮดเซตของทีมอดิโอยีนดูสถานการณ์อยู่ข้างหลังรองประธานพัคชานคยูที่กำลังเปิดศึกกับนักแสดงฮอลลีวูดอยู่กลางกองถ่ายอย่างเพิลิดเพลิน

“ไนซ์”

คังจูฮยอกกำลังยืนยิ้มอยู่ตรงนั้น

สามสิบนาทีก่อนรองประธานพัคซานคยูสติแตก

ทันทีที่คังจูฮยอกมาถึงกองถ่าย สโตนแมน 1 ก็หยุดให้สัมภาษณ์กับกลุ่มนักข่าวที่มุงอยู่ตรงเชือกกันรอบนอก ก่อนเข้ามาตามหารองประธานพัคซานคยูด้านใน

“เชิญทางนี้ครับคุณนักเขียน”

หลังผ่านการจู่โจมใหญ่มาได้แล้ว ชายหนุ่มก็พานักเขียนสองเฮฮะซุกกับนักเขียนจองไปรวมกลุ่มกับรองประธานพัคซานคยู รยูจินจู และทีมงานจากวอยซ์โปรดักชันที่จับกลุ่มยืนอยู่มุมหนึ่งของกองถ่าย ส่วนตัวเขาเดินเข้าไปหารองประธานพัคซานคยู

“รองประธานครับ เป็นยังไงบ้าง”

รองประธานพัคซานคยูได้ยินเสียงคนทักจึงหันไปมองและกล่าวทักทายเมื่อพบว่าคนที่มาใหม่คือคังจูฮยอก

“อ๊ะ ประธานคังมาแล้วเหรอ ไม่เลวเลยครับ แต่คุณแจอินคงจะตื่นเต้นไปหน่อย ก็เลยพลาดอยู่บ้าง นี่ก็ถ่ายใหม่มาสักรอบแล้ว”

“อย่างนั้นเธอครับ ไม่แปลกหรอก ก่อนหน้านี้คุณแจ๊นเป็นแค่นักแสดงโนเนมเท่านั้นนี่”

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติ เพราะก่อนจะโดนแลกเปลี่ยนตัวจาก MV e&m มาอยู่กับบอยซ์โปรดักชัน ยูแจ๊นยังเป็นแค่นักแสดงโนเนมคนหนึ่ง เธอย่อมตื่นเต้นเป็นธรรมดา และทางฝั่งวินเนอร์ฟิล์ม สตูดิโอก็รู้ภูมิหลังของนักแสดงสาวอยู่แล้ว

ตอนนั้นเอง

“อ๊ย คุณจินจู ไม่เจอกันนานเลยนะ”

“ค่า สวัสดีค่ะ นักเขียนหงฮเยซุก โอ๊ะ? ช่วงนี้คุณนักเขียนเข้าคอร์สดูแลผิวเธอคะ ทำไมผิวดีขึ้นขนาดนี้ล่ะ”

“แหม ปากหวานนะคะ คุณจินจูนั้นแหละสวยขึ้นเยอะเลย”

“ถ้างั้นก็เขียนบทให้ฉันบ้างสิคะ ไม่เห็นเรียกฉันไปแสดงบ้างเลย”

คังจુฮยอกยื่นฟิ่งนักเขียนหงฮเยซุกคุยกับรยูจินจูอยู่
ข้างหลังรองประธานพัคซานคยู แล้วจึงหันกลับมาคุยกับรอง
ประธานต่อ

“รองประธานพัค ทำตามที่ผมบอกแล้วใช่ไหมครับ เรื่อง
จินจูนะ”

“เรียบร้อย ตอนแรกเธอป่วนใหญ่เลยว่าคุณมาด้วยทำไม
แต่พอผมกระตุ้นด้วยคุณแจอิน ก็เอาแต่ยืนเงิบ ไม่รู้คิดอะไร
อยู่”

“อืม แววดาตุมีชีวิตชีวาขึ้น ใช้ได้แล้วละครับ กระตุ้นอีก
ไม่กี่ครั้ง จินจูคงตั้งเป้าหมายของตัวเองได้แล้ว เธอเองก็คงไม่
อยากหยุดอยู่แค่นี้หรอก”

“ฮ่าๆ ไปได้เลย เรื่องจินจูผมจะคอยกระตุ้นให้เอง”

ทันใดนั้น

“คัต ถ่ายใหม่”

“ขอโทษค่ะ!!!”

เสียงผู้กำกับสั่งคัตจากความผิดพลาดในการพูดบทของ ยูแจฮินดังไปทั่วกองถ่าย คังจูฮยอกกับรองประธานพัคชานคยอมองไปทางนักแสดงในสังกัด

ยูแจฮินโค้งศีรษะแก้สับองศาขอโทษทุกคนเหมือนทำความผิดใหญ่โต

“ฮู้ว”

รองประธานพัคชานคยอมองยูแจฮินอย่างกระวนกระวายใจ ห่วงเสียจนท่าทางเหมือนพ่อที่มาส่งลูกสาวสอบเข้ามหาวิทยาลัย คังจูฮยอกพูดกับรองประธานเสียงกลั้วหัวเราะ

“อยากลองฟังดูไหมครับว่าผิดพลาดตรงไหน”

“อา ถ้าทำได้ผมก็อยากฟังนะ แต่ผู้เกี่ยวข้องเขาให้เข้ามาใกล้สุดได้แค่ตรงนี้”

“ไม่จำเป็นต้องเข้าไปใกล้หรอกครับ”

คังจูฮยอกพูดจบก็เดินล้วงกระเป๋าทางงงไปทางที่มอดิโอ ที่มีหน้าที่ควบคุมเสียง ชายหนุ่มยิ้มสนทนากับชาวต่างชาติ

ศิระล้านสวมแว่นกันแดดคนหนึ่ง แล้วรับเอาเซตเซตกลับมา
สองชุด

“มาลองฟังกันครับ”

จากนั้นก็ส่งชุดหนึ่งให้รองประธานพัคซานคยู

“ฮ่าๆ ต้องรีบเรียนภาษาอังกฤษให้คล่องซะแล้ว นึกไม่ถึง
ถึงเลยว่าจะได้ใช้”

“อาจจะได้ยินไม่สมบูรณ์แบบนัก แต่ก็พอฟังเสียง
นักแสดงในกองถ่ายได้ครับ”

คงจูงมือกับรองประธานพัคซานคยูสวมเซตเซตครอบ
ลงบนหู และเสียงผู้หญิงก็ดังเข้ามาในหูทันที

“โอย ให้ตายเถอะ จะพลาดอีกกี่ครั้งกันเนี่ย”

แม้จะได้ยินไม่ชัดมาก แต่เสียงที่ดังแว่วนั้น ก็มากพอที่
ทำให้รองประธานพัคซานคยูนี้วุ่นวายได้แล้ว เขาหันขวับไปทาง
ฝั่งยูแจอึน หญิงสาวกำลังสนทนากับนักแสดงฮอลลีวูดคู่แฝด
เจนนี่กับเมนนี่

“นั่นสิ ได้ยินว่าคนเอเซียหัวดี แต่สงสัยจะขี้โม้”

“ขอโทษจริง ๆ ค่ะ แต่อย่าว่าคนเอเซียแบบนั้นได้ไหม”

รองประธานพัคซานคยูไม่ได้เก่งภาษาอังกฤษ แต่ก็รับรู้ได้ถึงความคิดปกติจากคำศัพท์ที่พอจับใจความได้ เขาโมโหจนหน้าแดงเถือก หันไปถามความเห็นจากคังจูฮยอก

“ประธานคัง นี่มัน...”

“ซู่ว ฟังต่ออีกหน่อยก่อนครับ”

คังจูฮยอกยกนิ้วชี้ขึ้นตะปะปาก รองประธานพัคซานคยูจึงกลับไปตั้งสมาธิจดจ่อกับเสียงในเฮดเซตอีกครั้ง

“โอ๊ย หงุดหงิดชะมัด ทำไมกองถ่ายถึงได้มีคนเอเซียเยอะขนาดนี้กันนะ”

เสียงเจนนีเจ้าของผมสีเขียวอ่อนที่ดังขึ้นในเฮดเซต ทำให้สีหน้าของคังจูฮยอกเริ่มเปลี่ยนเป็นเย็นชาบ้างแล้ว ระหว่างนั้นเสียงของเจนนีก็ยังคงดังต่อ

“เลิกเล่นพลาดสักทีเถอะ ถึงจะเป็นคนเอเชีย แต่ก็น่าจะฟังที่ฉันพูดเข้าใจใช่ไหม”

นักแสดงฮอลลีวูดพวกนั้นกำลังพูดจาเหยียดเชื้อชาติใส่ยูแจจิ้น พวกเธอพูดแต่คำว่าคนเอเชียไม่หยุดปาก นักแสดงฝาแฝดคู่นั้นอาจจะยังเด็ก แต่สิ่งที่พวกเธอพ่นออกมาเป็นเรื่องที่พวกเขายอมรับไม่ได้อย่างเด็ดขาด ทั้งสำเนียงและคำพูดคำจา ล้วนสกปรกไม่น่าฟัง

หน้าากคนสุภาพของรองประธานพัคชานคยูแตกเพลิงทันทีที่ส่องแปลคำพูดพวกนั้นออก เขาพูดเสียงสั้นด้วยความโมโห

“เวรเอ๊ย...ทุเรศเป็นบ้า นี่นะเหรอกองถ่ายภาพยนตร์ฮอลลีวูด”

คังจુฮยอกที่ถอดเฮดเซตออกและกำลังจะเดินเข้าไปจัดการกลับหยุดชะงัก

ให้เราใช้อำนาจจัดการกับกองถ่ายนะง่าย เพราะนี่ไม่ใช่ประเด็นที่จะหลับตามองข้ามไปได้ แต่ว่า...

คังจูฮยอกพึมพำในใจ สายตามองไปที่ยูแจอินซึ่งกำลังจะกับนักแสดงแฝดคู่หนึ่งอย่างไม่ยอมแพ้

ถ้าคิดถึงอนาคต พวกนักแสดงยังต้องพัฒนากันอยู่ก็จริง แต่รองประธานพัคชานคยูกับผู้บริหารทุกฝ่ายของบริษัทเองก็ต้องพัฒนาไปพร้อมกัน เพราะเราคอยตามประกบไม่ได้ตลอด

คังจูฮยอกหันไปหารองประธานพัคชานคยูที่กำลังโกรธไฟลุก แล้วสรุปในใจ

ข้อเสียเดียวของรองประธานพัคชานคยูคือใจดีเกินไป ได้เวลาที่เขาจะต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองแล้ว

คังจูฮยอกสรุปกับตัวเองเสร็จ ก็พูดुरองประธานพัคชานคยูที่ตอนนี้หน้าแดงจนควีนออกหู

“เรื่องนี้คงปล่อยผ่านไปเฉยๆ ไม่ได้นะครับ”

“ผม...ฮู้ว...ผมจะไปเคลียร์เอง”

แต่ว่า...คังจูฮยอกกลับจับข้อมือรองประธานพัคชานคยูที่ขยับเท้าจะเดินเข้าไปกลางกองถ่ายที่เกิดเรื่อง อีกฝ่ายจึงหันกลับมาพูดทันที

“ประธานคัง เรื่องนี้ให้ผมจัดการ...”

“ครับ รบกวรองประธานพัคช่วยจัดการด้วย แต่อย่าอ่อนเกินไปล่ะ ต้องโยนระเบิดใส่พวกนั้นลูกใหญ่ครับ เรื่องแบบนี้ อาจเกิดขึ้นอีกเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะฉะนั้นเราต้องเชือดไก่ให้ลิงดูต่อไปจะได้ไม่มีใครกล้ามาดูถูกวอยซ์โปรดักชันอีก”

“...เชือดไก่ให้ลิงดู”

คังจุกฮยอกปล่อยมือจากข้อมือของรองประธานพัคชานคยู ที่เบิกตากว้างเล็กน้อย มุมปากของเขายกโค้งขึ้น

“ลุยเลยครับ แล้วผมจะตามเก็บกวาดเรื่องที่เหลือให้เอง”

ณ ดิสนีย์ พิกเจอร์ สตูดิโอ เบิร์กแบงก์ แคลิฟอร์เนีย

เข้าตู่ ที่ดิสนีย์ พิกเจอร์ สตูดิโอ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับมูฟวี่ เมาน์เทน พิกเจอร์เป็นอย่างมาก สตูดิโอของที่นี่มีขนาดใหญ่กว่าอีกที่เล็กน้อย แต่ถ้ามองผ่านตาก็คือว่าไม่ต่างกันมากนัก

คังฮาจิน กรรมการชง และทีมงานฝ่ายต่างประเทศกำลัง
อยู่ระหว่างประชุมกับชาวต่างชาติห้าถึงหกคนในห้องประชุม
ของดิสนีย์ พิกเจอร์ สตูดิโอ

การประชุมเริ่มมาได้สักกระยะแล้ว บนโต๊ะมีแฟ้มเอกสาร
วางอยู่หลายเล่ม

“ชื่อเรื่อง *บีสต์* ไลฟ์ แอ็กชันที่ดัดแปลงจากแอนิเมชัน
ต้นฉบับ ฮาจินจะได้รับบทสาวใช้หมายเลขสอง”

ชายหมวดเพิ่มบริฟพลางมองคังฮาจินที่นั่งอยู่ตรงข้าม

“ไม่มีอิทธิพลต่อเนื้อเรื่อง แต่มีบทพูดพอสมควร และ
เข้าฉากร่วมกับตัวเอกเกินครึ่งเรื่อง เป็นไง ฟังดูไม่เลวเลยใช่ไหม”

ชายหมวดเพิ่มที่เพิ่งพูดไปนั่นคือ บิล อีวานส์ ผู้กำกับ
ภาพยนตร์เรื่อง *บีสต์*

“จากแนะนำผลงานที่ได้ดูในงานเทศกาลภาพยนตร์
นานาชาติที่เบอร์ลิน และภาพลักษณ์ของฮาจินที่ฉันได้เห็นกับ
ตาในกองถ่ายที่เกาหลี ฉันเชื่อว่าเธอมีความสามารถพอที่จะเล่น
บทนี้”

ไม่รู้ผู้กำกับบิล อีวานส์เห็นอะไรจากตัวคังฮาจิน ถึงได้ดู จะเชื่อมั่นในตัวเธอเป็นอย่างมาก กรรมการชงที่สวมสูทนั่งอยู่ข้างๆ ช่วยอธิบายให้คังฮาจินฟังอีกรอบหนึ่ง แม่หญิงสาวจะพอ ฟังออกอยู่บ้าง แต่เพื่อให้เข้าใจตรงกันอย่างละเอียด แบบนี้ย่อม ดีกว่า

“คุณฮาจิน บทนี้มีบทพูดพอสมควร และปรากฏตัวเกิน ครึ่งเรื่อง แถมยังได้รับบทเลยไม่ต้องผ่านการอดิชั่นอีกรอบ ถ้าฝั่งเราโอเค ทางนั้นก็จะนัดวันจัดตารางถ่ายทำให้เลย คุณฮาจิน คิดยังไงครับ”

คังฮาจินที่วันนี้สวมเสื้อเชิ้ตสีขาว ปล่อยผมยาวสยาย ลงมาถึงหน้าอกพยักหน้า

“ค่ะ ฉันทโอเค”

“โอเค”

กรรมการชงพูดกับกลุ่มชาวต่างชาติฝั่งตรงข้าม

“นักแสดงของพวกเราตกลงครับ”

“ครับ ถ้างั้นตารางก็...”

ตอนนั้นเอง

ครี๊ดดดด

โทรศัพท์มือถือของชายผมสีน้ำตาลที่นั่งข้างผู้กำกับบิล อีวานส์พลันสั้นครี๊ดๆ เขาเปิดเช็คข้อความแล้วแจ้งข่าวให้ผู้กำกับทราบ

“ผู้กำกับครับ จูเลียก็ไม่รับบทอีกคนแล้ว”

“อืม”

“งานเข้าแล้วสิครับ ถ้าบท ‘เฮเดล’ เลื่อนออกไปเรื่อยๆ แบบนี้ ก็จะมีเริ่มถ่ายไม่ได้สักที”

บท ‘เฮเดล’ คือบทแม่มดชั่วร้ายที่คอยกลั่นแกล้งนางเอกของเรื่อง *บีสต์* ที่คังฮาจินกำลังจะได้ร่วมแสดง

ระหว่างที่ผู้กำกับและคนอื่นๆ กำลังกลุ้มใจ ชายผมสีน้ำตาลก็รับหน้าที่จับบทสนทนาที่คุยค้างไว้กับคังฮาจินและกรรมการชง

“เอ่อ วันนี้พอแค่นี้ก่อนแล้วกันครับ เดี่ยวทางเราจะติดต่อไปอีกที”

“ครับ ขอขอบคุณมาก”

กรรมการชง ทีมงานฝ่ายต่างประเทศ และคังฮาจิน ทอยยลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องประชุม ทว่าสีหน้าของคังฮาจิน ที่ปิดประตูห้อง เดินออกมาตามทางเดินด้านนอกกลับดูแปลก เกินกว่าจะบรรยาย

สีหน้าคล้ายกำลังตั้งใจคิดอะไรอยู่

“...”

คังฮาจินหยุดชะงัก กรรมการชงรู้สึกว่ายึงสาวทำตัวแปลกๆ เลยหันไปคุยกับเธอ

“คุณฮาจิน?”

ไร้เสียงตอบกลับจากคังฮาจิน หญิงสาวยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น นานหลายวินาที บทสนทนาทางโทรศัพท์ที่คุยกับ คังจุนฮยอก ตอนก่อนขึ้นเครื่องดังอยู่ในหัว

“จำได้ไหมครับที่ผมเคยพูดเอาไว้ตอนได้เห็นการแสดง
ของคุณฮาจิน โอกาสคืออะไรครับ”

คังฮาจินพิมพ์พ้ำกับตัวเอง

“ไม่ใช่การรอคอย แต่เป็นการคว้าเอาไว้เมื่อเวลานั้น
มาถึง”

คังฮาจินหมุนตัวจ้ำเท้าเดินกลับไปทางเดิม

“คุณฮาจิน?!!! คุณฮาจิน!!!”

เสียงกรรมการชงดั่งไล่ตามหลัง แต่คังฮาจินเปิดประตู
ห้องประชุมที่ปิดแน่นออกอย่างไม่ลังเล

ผลิ๊วะ!

การปรากฏตัวอย่างกะทันหันของคังฮาจิน ทำให้สายตา
ของทุกคนในห้องประชุมเงยขึ้นมองเธอตาโต

“...”

คังฮาจินมองพวกเขาไม่นาน ก็เสยผมขึ้นแล้วดึงเก้าอี้มา
หนึ่งตัว

“เฮ้! ทำอะไรของเธอ”

ชายผมสีน้ำตาลตะโกนอย่างไม่ชอบใจนัก กระนั้นคังฮาจิน
ที่ย่อยนกันนั่งลงแล้ว ก็ยกเรื่องราวที่สวมกางเกงยีนส์ดำชิ้นหนึ่ง
ไขว่ห้างอย่างไม่ยี่พระขณะกล่าวต่อ

“ฉันร้ายตรงไหน ทำไมล่ะ ฉันก็แค่ให้ในสิ่งที่เด็กคนนั้น
ต้องการเท่านั้นเอง”

เธอเริ่มพูดบทภาพยนตร์โดยไม่เปิดโอกาสให้ใครตั้งตัว

บทที่ 351 เอ็มวี (9)

สีหน้าของคังฮาจินที่จู่ ๆ ก็บุกเข้ามาพูดบท ต่างจากตอนประชุมเมื่อสักครู่ที่ยังเป็นแค่เด็กสาววัยยี่สิบต้น ๆ อย่างสิ้นเชิง ตอนนี้เธอกลายเป็นผู้หญิงหัวร้อนที่มีนิสัยดุร้ายไปแล้ว

“ฉันไม่ได้มีปัญหาอะไรกับเด็กคนนั้น ก็บอกแล้วไงว่านี่เป็นการแลกเปลี่ยน ฉันแค่ให้ในสิ่งที่เธอต้องการ และเธอก็จ่ายค่าตอบแทนให้กับฉัน แล้วมันมีปัญหาตรงไหน”

คังฮาจินพูดบทถึงเท่านั้น ก็สลับขาที่นั่งไขว่ห้างพลงมาย้ายสายตาจากผู้กำกับบิล อีวานส์ไปหาชายผมสีน้ำตาล

“ช่วยบอกทีสิว่าทำไมถึงเรียกฉันว่าหญิงชั่ว”

เมื่อได้ยินเธอพูดแบบนี้ ชายผมสีน้ำตาลหน้าสิ่วเซอร์อะก็ขมวดคิ้ว

“เล่นอะไรมาตั้งแต่เมื่อก็แล้ว เข้ามาทำไม”

ที่ทีมงานชายผมสีน้ำตาลของดิสนีย์ พิกเจอร์เปิดปากพูดด้วยความตระหนก แต่คังฮาจินก็มารับเอาคำพูดนั้นของเขามาตอบท

“มาที่นี่ทำไมงั้นหรือ ก็มารับในสิ่งที่สมควรได้ไงล่ะ เด็กคนนั้นซ่อนตัวอยู่ที่ไหน”

ครี๊ด

ชายผมสีน้ำตาลกับทีมงานของดิสนีย์ พิกเจอร์ที่รวมตัวอยู่ในห้องประชุมทนดูต่อไปไม่ไหว ลุกขึ้นหมายจะห้ามปรามคังฮาจิน แต่เสียงผู้กำกับบิล อีวานส์กลับดังขึ้นก่อน

“เดี๋ยว”

ผู้กำกับซึ่งถูกการแสดงของเด็กสาวตรงหน้าดึงดูด ยกมือหยุดทีมงานที่จะเข้าไปห้ามคังฮาจิน

“ฮาจินกำลังแสดงบทบาทตัวละครจากภาพยนตร์เรื่องก่อนของฉันทัน”

“...ภาพยนตร์เรื่องก่อน?”

“สาวน้อยเวทมนตร์ บทของมิฮัลลา”

บทพูดที่คังฮาจินกำลังเล่นเองคนเดียวเป็นบทพูดของตัวละครมิฮัลลาจากภาพยนตร์แอนิเมชันสาวน้อยเวทมนตร์ ผลงานที่กำกับโดยผู้กำกับบิล อีวานส์

ปัง!!!

คังฮาจินใส่อารมณ์กับบทมิฮัลลา ทูบโตะเสียงดังปัง จ้องหน้าผู้กำกับบิล อีวานส์ รอยยิ้มบิดเบี้ยวระบายนไปหน้า

“ทำไมล่ะ พวกคุณก็มีของที่ต้องการเธอ ว่ามาสิ ขอเพียงจ่ายมา ฉันก็เสกให้เป็นจริงได้นะ”

“...”

คังฮาจินพูดถึงเท่านั้น ก็ดึงมือที่ทูบโตะกลับมา แล้วยกขาที่หนึ่งไขว่ห้างลงเปลี่ยนเป็นนั่งหลังตรง สีหน้าของหญิงสาวกลับมาเป็นคนเดิมที่เย็นชาสมฉายาเจ้าหญิงน้ำแข็ง ต่างจากบทบาทที่แสดงเมื่อครูแบบหนึ่งร้อยแปดสิบองศา

หญิงสาวพูดภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว

“ฉันยังแสดงบทของตัวละครอื่นจากผลงานของผู้กำกับ
ได้อีกนะคะ ให้ฉันลองแสดงดีไหมคะ”

ผู้กำกับบิล อีวานส์ลูบหนวดสีขาวพลงมองใบหน้าของ
คังฮาจิน

“เธอแสดงบทอื่นนอกจากมิฮัลลาจากสาวน้อยเวทมนตร์
ได้ด้วยเหรอ ดูภาพยนตร์ที่ฉันกำกับมาแล้วทุกอย่างเลยหรือไง”

“ค่ะ ฉันดูผลงานทุกเรื่องของผู้กำกับหมดแล้ว ไม่ใช่แค่
สาวน้อยเวทมนตร์เรื่องเดียว”

“ทำไมล่ะ”

“เป็นนิสัยของฉันนะคะ เพราะท่านประธานสอนว่า ก่อน
จะเล่นภาพยนตร์เรื่องไหน ต้องวิเคราะห์สไตล์ของผู้กำกับเอาไว้
ด้วย”

“ท่านประธาน?”

“ค่ะ ท่านประธานคังจูฮยอก ประธานค่ายของฉัน”

“...อย่างนี้เอง”

ผู้กำกับบิล อีวานส์ลูบหนวดพลาจตอบรับสั้น ๆ ยกมือขึ้น
กอดอกมองคังฮาจินที่จ้องหน้าตนาตาแป้วด้วยความสนใจ

“ฮ่า ๆ ๆ!”

จากนั้นก็ระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น หันไปคุยกับทีมงาน
ผสมสีน้ำตาลที่นั่งอยู่ข้างกาย

“จอห์น ไปเชิญทีมงานของนักแสดงคนนี้กลับมาหน่อย
พวกเราคงต้องเริ่มคุยใหม่ตั้งแต่ต้นแล้วละ เพราะบทที่เธอจะ
แสดงไม่ใช่บทสาวใช้หมายเลขสอง แต่เป็นบทเฮเดล”

“ครับ?! ณะ...ผู้กำกับ ทำไมจู่ ๆ...”

“ฉันจะคุยกับเบื้องบนเอง ไปเร็วเข้า”

“อา...ครับ”

แต่คังฮาจินกลับยกแขนเสนอตัวแทนทีมงานชายหน้าสิ่ว
ที่ผูกหูขึ้น

“ฉัน...ฉันไปตามให้เองค่ะ”

ผู้กำกับบิล อีวานส์พยักหน้ายิ้ม ๆ

“เอาสิ เธอไปตามเถอะ”

คังฮาจินออกจากห้องประชุมไปเรียกกรรมการชง แล้ว
ล้วงโทรศัพท์มือถือที่เก็บไว้ในกระเป๋าทางเกงขึ้นมา

“กรรมการชงคะ! ทางนั้นให้กลับเข้าไปคะ โอ๊ะะ พี่ส่ง
ข้อความมาแฮะ”

“เฮ้? กลับเข้าไปใหม่เหรอ!”

กรรมการชงที่รออยู่ตรงโถงทางเดินด้านนอกตะโกน
เสียงดัง แต่ไม่รู้ทำไมคังฮาจินถึงเงียบไปไม่ตอบเขา

“โอ๊ะะ?”

ข้อความแชตคงจะชวนตกตะลึงเป็นอย่างมาก คังฮาจิน
จึงหยุดชะงักอยู่กับที่ นัยน์ตาเบิกกว้าง

“เฮ้ยยยย?!”

นัยน์ตากลมโตของเธออ่านข้อความแชตที่ถูกส่งมา
จากคังฮาของผู้เป็นพี่สาวอีกครั้ง

[ฮาจิน!!! ข้าวใหญ่!!! ท่านประธานจะมาเป็นนักแสดง
รับเชิญให้ ‘ชายที่หายตัวไป’ !!!]

กลับมาที่กองถ่ายสตูดิโอแมน 1

กองถ่ายวุ่นวายไปหมด ทุกอย่างเริ่มมาจากการตีโพย-ตีพายของรองประธานพัคซานคยู

“นี่นะเหรอกองถ่ายภาพยนตร์ฮอลลีวูด?!!! โห้เว้ย และทะเล
เป็นบ้า!!! ถ้าจะปฏิบัติกับนักแสดงของพวกเราแบบนี้ ก็ไม่ต้อง
ถ่ายแล้ว!!!”

รองประธานพัคซานคยูบุกเข้าไปกลางกองถ่าย ฟาดวง
ฟาดงาใส่เหล่าสตันท์อย่างไม่เลือกหน้า ทำให้สตันท์ชาวต่างชาติ
ของสตูดิโอแมน 1 กระชิบกระซาบคุกกันอย่างตลกอกตลกใจ

“อะไรละนั่น ผู้ชายคนนั้นเป็นอะไรของเขา”

“ไม่รู้สิ จู่ๆ ก็พรวดพราดเข้ามา”

“ทุกคนมัวทำอะไรอยู่! รีบห้ามเร็วเข้า!”

พวกเขาเข้าไปช่วยกันลากตัวรองประธานพัคชานคยู ออกไป แต่ยิ่งห้าม รองประธานพัคชานคยูก็ยิ่งคลุ้มคลั่งหนักกว่าเดิม สภาพตรงกันข้ามกับสูทที่แต่งมาอย่างสุภาพ

“ปล่อย!!! ยังไม่ปล่อยอีก? ฉันจะไม่ให้นักแสดงของพวกเราอยู่ในกองถ่ายโซโครกแบบนี้หรอก! คุณแจอิน!!! ออกมาครับ กลับบ้าน!!!”

“ทะ...ท่านรองประธาน?”

“ออกมาครับ!!! เฮ้!!! จินจู สตาร์ตรดเลย!”

กองถ่ายกลายเป็นตลาดสดในพริบตา กลุ่มนักข่าวที่รือรือรอบๆ เอียงศีรษะมองภาพนั้น

“นี่ นักข่าวพัค นั้น...รองประธานพัคชานคยูไม่ใช่เหรอ”

“ใช่ จริงด้วย โมโหอะไรของเขา เป็นอะไรไปล่ะนั่น”

“นั่นสิ คนที่ได้ชื่อว่ารวยที่สุดๆ คนนั้นทำไมถึง...”

แล้วคำตอบดังมาจากกลุ่มนักข่าว

“ฉันว่าเกิดเรื่องแล้วละ”

นักข่าวคนหนึ่งพูดแล้วยกกล้อง กดชัตเตอร์ตาม
สัญชาตญาณ รองประธานพัคซานคยูพาตัวยูแจอินออกมา ก่อน
หันไปตวาดใส่แฝดเจนนีกับเมนนี

“ว่าอะไรนะ ถึงจะเป็นคนเอเชียแต่ก็ฟังออกไซ้ไหมเธอ!
ไม่รู้จักมารยาทบ้างหรือไง!!!”

รองประธานพัคซานคยูตะโกนเหมือนสัตว์ป่าที่โมโหร้าย
ส่วนเจนนีผมเขี้ยวอ่อนกับเมนนีผมสีเทาทำหน้าเหวอหรา ไม่สิ
ต้องบอกว่าแสร้งเล่นละคร

สต๊าฟจากบริษัทของเจนนีกับเมนนีเข้ามาที่รองประธาน
พัคซานคยูออกจากพวกเธอ เห็นแบบนี้รองประธานพัคซานคยู
ก็ยิ่งโมโห เขาสีดฮัด ตะโกนเสียงดังกว่าเดิม

“บ้าเอ๊ย ยายเด็กพวกนี้ไม่ได้รับการอบรมเลยสินะ
ปกป้องกันเข้าไป!!!”

รองประธานพัคซานคยูจับมือของยูแจอินแล้วพูดต่อ
โดยจงใจปรายตามองไปทางผู้กำกับเพย์ตัน ดักลาส

“พวกเราไปกันเถอะครับ ไม่จำเป็นต้องอยู่ในกองถ่ายที่
เต็มไปด้วยพวกเหยียดเชื้อชาติแบบนี้!!!”

คังจूसยอกกดยิ้มมองรองประธานพัคชานคยูที่ไวววาย
เสียงดังเหมือนภูเขาไฟระเบิด

“ใช้ได้เลยแฮะ เล่นใหญ่เก่งกว่าเราอีก”

คังจूसยอกพึมพำกับตัวเอง ขยับเท้าเดินไปทางที่มอดิโอ
ที่กะพริบตามองสถานการณ์ตรงหน้าอย่างโง่เง่า เพื่อช่วยรอง
ประธานพัคชานคยูอีกทาง

ทว่าตอนนั้นเอง

กริ่ง กริ่ง! กริ่ง กริ่ง! กริ่ง กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์มือถือก๊อกลับดังออกมาจากกระเป๋าเสื้อของ
ชายหนุ่มที่กำลังจะเดินไปทางนั้น

“เฮ้ จังหวะแบบนี้นี่นะ”

*070-1004-1009

เป็นสายจากรอยซ์พีชซึ่ง คังจุกยอกที่กำลังจะเดินไปหา
ทีมอดิโอจึงต้องหยุดรับสายก่อน

“สวัสดิ์ค่ะ คุณคังจุกยอกเจ้าของระดับ ‘แบล็ก’ !

“จำนวนการใช้งานบริการแบบชำระเงินวีไอพีระดับ ‘แบล็ก’
ของคุณคังจุกยอกเหลือรวมทั้งสิ้นสิบสี่ครั้งค่ะ!

“ขออวยพรให้คุณเข้าใจโอกาสพลิกชีวิตมากยิ่งขึ้นด้วย
บริการแบบชำระเงินวีไอพีระดับ ‘แบล็ก’ นะคะ!

“หากต้องการทำรายการต่อ กรุณากด 1 ค่ะ”

คังจุกยอกกดหนึ่งปลายเดินไปสะกิดไหล่ชายศิระชะล้าน
สวมแว่นกันแดดคนเดิมที่เป็นสต๊าฟทีมอดิโอ แล้วขยับปากพูด

“ผมขอไฟล์บันทึกเสียงสามสิบนาทีนะครับ จะได้เข้าใจ
สถานการณ์กัน หาเจอแล้วช่วยส่งให้ผู้กำกับด้วย”

สต๊าฟทีมอดิโอรับคำสั่งจากคังจุกยอกแล้วยื่นจอหน้า
เขาอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะหันไปพูดอะไรสักอย่างกับเพื่อนร่วมงาน
ที่อยู่ข้างๆ จากนั้นทีมอดิโอก็เริ่มกดอุปกรณ์เครื่องเสียงทำตาม
คำขอของชายหนุ่ม

ระหว่างนั้นคีร์เวิร์ดวอยซ์พีชซึ่งก็ตั้งขึ้น

“กรุณา ‘เลือก’ คีร์เวิร์ดหัวข้อที่คุณต้องการฟังค่ะ!”

“กต 1 ‘เวิลด์แซมเปียนชิป ปี 2021’ กต 2 ‘เปิดเผย
ทุกอย่างในวันเดียว’ กต 3 ‘8 กรกฎาคม จุดเริ่มต้น’ กต 4 ‘มาก
สุดห้าสิบล้านคน’ กต 5 ‘Zombie Attack’ กต 6 ‘ใช้ชีวิตในฐานะ
แม่บ้านตลอดยี่สิบปี’ กต 7—

“ฟังซ้ำอีกครั้ง กรุณา กดเครื่องหมาย # ค่ะ”

คังจูยอกที่มองสต๊าฟเซ็กอุปกณ์ออกดีโออยู่ พิมพ์
ออกมาหลังได้ยินคีร์เวิร์ดทั้งหมด

“เวิลด์แซมเปียนชิป? หรือว่า...”

ชายหนุ่มนี้กบางอย่างขึ้นมาได้ จึงกดเลือกหมายเลข 1
‘เวิลด์แซมเปียนชิป ปี 2021’ จากนั้นเสียงสดไลฟ์มีชีวิตชีวาของ
ผู้หญิงก็ตั้งขึ้นจากโทรศัพท์มือถือ คังจูยอกฟังข้อมูลอนาคต
อย่างครบถ้วนแล้วพิมพ์

“แบบนี้ก็แยสิ”

คังจુฮยอกจดบันทึกข้อมูลอนาคต คิ้วขมวดเล็กน้อย
เสร็จแล้วก็รีบโทร.หาผู้กำกับชเวซังฮีที่ตอนนี้กำลังทำงาน
อยู่ สัญญาณรอสายดังไม่นานก่อนที่เสียงอ่อนล้าของผู้กำกับ
ชเวซังฮีจะรับสาย

“ครับ ท่านประธาน”

“ผู้กำกับชเวซังฮีครับ ตอนนี้แอนิเมชันเอ็มวีดำเนินการ
ไปถึงไหนแล้วครับ”

“ตอนนี้ก็สักหกสิบเปอร์เซ็นต์จากความสมบูรณ์แปดสิบ
เปอร์เซ็นต์ที่ตั้งเป้าไว้ครับ”

“งั้นจบงานแค่นั้นเลยครับ”

“เอ๋?”

คังจุฮยอกรีบสั่งการผู้กำกับชเวซังฮี

“ตอนนี้ผมอยู่ที่กองถ่ายสตูดิโอแมน 1 เดี่ยวเสร็จธุระจาก
ตรงนี้แล้ว ผมจะตรงไปที่สตูดิโอของผู้กำกับเลยครับ”

“อา ครับ ๆ แต่ที่บอกให้จบงานคือ...”

ผู้กำกับชเวซังฮีย้อนถามด้วยความสงสัย คังจુฮยอกมอง
ไปทางสต๊าฟชาวต่างชาติที่มอดิโอพลางตอบสั้นๆ

“อย่างที่บอกเลยครับ สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว ช่วย
จบงานเลยนะครับ”

“...เข้าใจแล้วครับ”

ดีด

คังจุฮยอกกดดวงสาย แล้วหันไปสบตากับสต๊าฟคนเดิม
พร้อมเอ่ยถาม

“เช็กแล้วใช่ไหมครับ”

สต๊าฟพยักหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย อีกฝ่ายเข้าใจ
สถานการณ์แล้ว คังจุฮยอกจึงชี้นิ้วไปทางรองประธานพัคชานคยู
ที่ยังโวยวายไม่หยุด

“เรื่องที่เด็กพวกนั้นพูด ผมกับเขาได้ยินทั้งหมด และผมก็
ปล่อยผ่านเรื่องนี้ไปไม่ได้”

นิ้วที่ชี้ไปทางรองประธานพัคซานคยูเลื่อนไปชี้ผู้กำกับ
เพย์ตัน ดักลาสที่ศีรษะล้านเป็นทรงฟุ้งหมาหลง และกล่าวต่อ

“ทำอะไรอยู่ล่ะครับ เอาไปให้ผู้กำกับสิ เอาไปทั้งไฟล์เลยนะ”

“...ครับ”

สต๊าฟทีมอดิโอหลายคนกระวีกระวาดวิ่งไปหาเพย์ตัน
ดักลาสที่ยืนอยู่หน้ามอนิเตอร์ โดยมีคังจูฮยอกเดินตามหลังไป
อย่างไม่รีบเร่ง เมื่อผู้กำกับทราบเรื่องจากทีมอดิโอแล้ว ก็ยก
มือขึ้นก่ายหน้าผากที่ล้านเถิก

“ไอ้ ตายจริง”

คังจูฮยอกเดินไปหยุดยืนตรงหน้าเพย์ตัน ดักลาส

“ถ้าไม่ดำเนินการอะไรเลย พวกเราออยซ์โปรดักชันคง
ต้องขอถอนตัวนักแสดงออก และจะจัดการกับเรื่องนี้ในระดับ
บริษัทอย่างไม่มีการประนีประนอมใดๆ ครับ เริ่มจากให้สัมภาษณ์
กับนักข่าวเกาหลีที่รอเก็บภาพอยู่ทางนั้นน่าจะได้”

ผู้กำกับเพย์ตัน ดักลาสพยักหน้ามองไปทางเดียวกับ
ทิศทางที่คังจูฮยอกชี้ไป

“ต้องจัดการอยู่แล้ว ฉันเองก็โกรธเหมือนกันที่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นในกองถ่ายของตัวเอง”

ในความเป็นจริง ผู้กำกับคนนี้เป็นหนึ่งในเหล่าผู้กำกับที่ผิดหวังกับพฤติกรรมแบ่งแยกเชื้อชาติ และความลำเอียงที่มักเกิดขึ้นในวงการฮอลลีวูดเช่นกัน

ผู้กำกับเพย์ตัน ดักลาสตะโกนเรียกสต๊าฟที่มผลิต

“เคย์ซี่!!!”

รองประธานพัคซานคยูที่โวยวายอยู่กลางกองถ่ายโดยจับข้อมือยูแจอินเอาไว้ เมื่อเห็นคังจูฮยอกเข้าไปคุยกับผู้กำกับรีบร้อยแล้ว อารมณ์ก็เย็นลงทันที

“ฮู้ว”

นักแสดงฮอลลีวูดแฝดเจนนี่กับเมเนนี่ยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงหน้า รองประธานพัคซานคยูมองทีมงานที่คอยปกป้องพวกเธอแล้วก็ระตุกยิ้ม

“ได้ยินว่าเป็นภาพยนตร์เรื่องที่สองของพวกเธอ เป็นแค่นักแสดงหน้าใหม่แต่ใจกล้ากันเหลือเกินนะ”

เงินนี้กับเม่นนี่ขมวดคิ้วเพราะเขาพูดเป็นภาษาเกาหลี

“นี่ผู้ชายคนนั้นพูดว่าอะไรนะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่ท่าทางโมโหน่าดู”

รองประธานพัคชานคยูมองเงินนี้กับเม่นนี้คุยกันพลาง
จับแขนเสื้อที่มงานจากบริษัทของพวกเขาเอาไว้แน่น ก่อนจะ
แสร้งยิ้มเหย้ม

“หนวกหูชะมัด ไอ้พวกชอบชมคนอื่นนี่มีอยู่ทุกที่จริงๆ
แต่พวกเธอเล่นผิดคนแล้ว”

เขาก้าวเข้าไปใกล้พวกเธออีกก้าว

“รู้หรือเปล่าว่าพวกเธอกำลังแกล้งนักแสดงของใครอยู่”

ทันใดนั้นผู้กำกับเพย์ตัน ดักลาสกับชายผมหยิกเหมือน
เส้นรามยอน และผู้หญิงผมสีม่วงเข้ม ก็เดินเข้ามาสมทบฝั่ง
เดียวกับรองประธานพัคชานคยู ก่อนที่ผู้กำกับเพย์ตัน ดักลาส
ซึ่งยื่นเอามือไพล่หลังจะเป็นตัวแทนพูดขึ้น

“เงินนี้ เม่นนี้ รวมถึงทีมงานของพวกเขา”

และจัดการลงโทษประหารกลางกองถ่าย

“ใส่หัวไปจากภาพยนตร์ของฉันเดี๋ยวนี้”

หลายชั่วโมงต่อมา เวลาเช้ามีด

หลังเสร็จเรื่องที่กองถ่ายสโตนแมน 1 กังจួយอกก็ตรงกลับโซลในทันที เขาเปิดประตูสตูดิโอของผู้กำกับชเวซังฮีจากทีมแอนิเมชัน ซึ่งกำลังนั่งสัปหงกอยู่หน้ามอนิเตอร์

ผู้กำกับชเวซังฮีเมื่อสัมผัสได้ว่ามีคนเดินเข้ามาใกล้ก็ลืมตาพื้บ ดันแว่นตากกรอบดำที่หล่นลงมากลับขึ้นไปบนสันจมูก แล้วเงยหน้าขึ้นมอง

“โอ๊ะ! ท่านประธาน ผมเผลอหลับไปสินะครับ”

“ขอโทษนะครับ ผู้กำกับคงจะเหนื่อยมากเลย”

“ฮ่าๆ คนทำงานแอนิเมชันก็เหนื่อยตลอดแหละครับ”

“ทีมงานล่ะครับ”

“ผมให้กลับไปก่อนแล้วครับ”

คังจુฮยอกพยักหน้า แล้วลากเก้าอี้แถวนั้นมานั่งตรงข้าม
ผู้กำกับชเวซังฮี

“ดูกันเลยดีไหมครับ”

“ครับ”

แอนิเมชันเอ็มวีฉายขึ้นบนหน้าจอตรงหน้าตามการ
ควบคุมของผู้กำกับชเวซังฮี รอบนี้คุณภาพและรายละเอียดสูง
กว่ารอบทดสอบมาก

ห้านาทีต่อมา

สายตาของคังจุฮยอกจับจ้องหน้าจอที่เอ็มวีหยุดเล่นแล้ว
ยกขาขึ้นนั่งไขว่ห้างพลาหงยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา

“ลองหยั่งเชิงดูก่อนแล้วกัน”

คังจุฮยอกส่งที่อยู่อีเมลไปยังโทรศัพท์มือถือของ
ผู้กำกับชเวซังฮีพร้อมกับคำสั่ง

“ช่วยส่งเอ็มวีไปที่อีเมลนี้ทีนะครับ”

บทที่ 352 เอ็มวี (10)

ติสอง หลังออกมาจากสตูดิโอของทีมแอนิเมชัน คังจูฮยอกไม่ได้ตรงกลับไปออฟฟิศเทล แต่กลับเข้าไปที่บริษัท สาเหตุที่เขายังเข้าบริษัททั้งที่ก็เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว ก็ไม่มีอะไรมาก

“เฮ้อ กลับบ้านไปก็คงนอนไม่หลับ”

เพราะต่อให้กลับไปตอนนี้ก็ขมตาหลับไม่ลง คังจูฮยอกจึงเข้ามาในห้องประธานบนตึกใหญ่ของวอยซ์โปรดักชัน เขาโยนสูทสีดำในมือพาดลงบนเก้าอี้อย่างไม่ใส่ใจ จากนั้นก็เปิดโน้ตบุ๊กแล้วขบถาเรียวยาวขึ้นพาดบนโต๊ะทำงาน

บริษัทเจียบส่งตัวอย่างที่สมควรจะเป็นในเวลาตีสองกว่า

ชายหนุ่มนั่งเหม่อมองอากาศอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะลูบไบหน้าอยู่หลายครั้ง

“ปกตงานก็ยุ่งอยู่แล้ว แต่วันนี้ดันเกิดเรื่องขึ้นเต็มไปหมด”

อย่างที่ว่าไป ปกติตารางงานของคังจુฮยอกก็หนักหน่วง
อย่างกับนรกอยู่แล้ว แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้ถึงได้เหมือนจะเกิดเรื่อง
เยอะเป็นพิเศษ ซึ่งเขาไม่ได้คิดไปเอง

“เริ่มจากสโตนแมน 1”

เกิดเรื่องขึ้นในกองถ่ายสโตนแมน 1 ที่เพิ่งเปิดกล้อง
ถ่ายทำวันแรก งานนี้ช่วยให้ยูแจอึนกับรองประธานพัคชานคยู
เติบโตขึ้นอีกขั้น และโชคคิตที่เรื่องราวจบลงด้วยดี แต่เรื่องพวกนี้
สถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นหลังจากจัดการหน้างานเสร็จแล้วสำคัญ
กว่า

“การเหยียดเชื้อชาติเกิดขึ้นประจำ”

ไม่ว่าจะอดีตหรือปัจจุบัน ก็มีการเหยียดเชื้อชาติให้เห็น
อยู่ร่ำไป สมัยที่คังจุฮยอกไปถ่ายภาพยนตร์ในวงการฮอลลีวูด
ก็เจอเรื่องแบบนี้เหมือนกัน และปัจจุบันก็ยังคงมีเหมือนเดิม

การเหยียดเชื้อชาติไม่เหมือนกับการข่ม

การข่มนั้นขอเพียงปล่อยให้เวลาเป็นตัวพิสูจน์ความ
สามารถ ก็จะได้รับการยอมรับจากอีกฝ่ายเอง แต่การเหยียด